PENTRU CERCETAŞII DIN ROMANIA

In dorinţa de a satisface cât mai complet cererile organizaţiilor de cercetaşi, facem cunoscut că rezervăm această pagină pentru ştirile cercetăşeşti.

Rugăm pe domnii comandanţi ai cohortelor să trimită la „Universul" pe adresa „Cei 3 Cercetaşi" ştirile ce cred necesar a se publica.

Ele trebuesc alcătuite în fraze cât mai scurte.

Când va fi loc vom publica şi fotografii. Pentru aceasta îi rugăm să ne trimită fotografiile organizaţiilor respective pe care noi le vom publica pe rând fie săptămânal fie în supliment.

Se fac şi abonamente în felul următor:

Pentru	10	numere	45	lei
„	20	„	80	„
„	30	„	120	„

Costul abonamentelor se trimite sau prin mandat poştal, sau se achită la ghişeele ziarului Universul.

„CECUL DE CINCI MILIOANE"

CAPITOLUL I

Zucco, mână de fier

Pe vasta terasă construită la al douăzeci și șaselea etaj al lui Woolworth Building, din New-York, clădire care numără în total cincizeci de etaje, patru oameni stăteau în picioare.

Ținând fiecare în mână câte un binoclu, priveau pe deasupra imensului oraș, când în direcția podului Brooklyn, când în aceea a colosalei statui a Libertății, care se înalță chiar la intrarea portului New-York.

Acei patru oameni erau membri conducători ai unui comitet american format de trei zile și care se intitula „Comitetul de primire al celor trei cercetași italieni la New-York. Dar acest titlu, fiind prea lung, ziarele americane și publicul îi ziceau pe scurt C. P. T. (Comitetul de primire al celor trei).

Ca tot ce stârnește interesul public, mai ales în America, C. P. T. obținuse imediat o mie de subscripții a 20 cenți de persoană și cei patru membri fondatori ai comitetului avură din prima zi fondurile necesare spre a pregăti, în afară de primirea oficială de către autoritățile new-yorkeze, o primire populară pentru cei trei cercetași italieni.

Acei trei cercetași îndrăsneți, Raimond, Marius și Jan Bart, plecaseră din Roma cu aeroplanul, în scopul de a trece Atlanticul și de a câștiga premiul de cinci milioane de franci oferit de Carnegie, celebrul miliardar, primilor aviatori cari vor face, fără escală, zborul din Europa la New-York.

Această plecare se efectuase cu o lună înainte. Dar, înșelați din pricina unei busole stricate, cei trei cercetași fuseseră împinși de furtună în Africa.. Trecuseră prin primejdii nemai auzite, cunoscute în lumea întreagă mulțumită radiotele-

gramelor trimise de autoritățile din Mogadiscio și Ghadames. După aceste aventuri cei trei tineri cu hidroavionul lor numit „*Aeroc*" sosiseră la Lisabona.

Și de la Lisabona, urmați de urările și atenția universului întreg se avântaseră deasupra Oceanului Atlantic spre New-York.

La New-York erau așteptați de trei zile.

In largul mării spre coastele americane, vapoare încrucișau spre a radiotelegrafia la New-York îndată ce vor fi semnalat Aeroc-ul.

La toate ferestrele și la toate terasele înaltelor clădiri și sgârie-nori din New-York mii de bărbați și femei așteptau, cercetând cerul cu binocluri și ochiane.

Căci, un transatlantic, care se aflase la ora șase în dimineața aceea la șase sute chilometri spre vest de New-York, radiotelegrafiase : „Incrucișat Aeroc-ul în plin zbor spre est".

Știindu-se că Aeroc-ul zbura cu o viteză medie de o sută opt-zeci chilometri pe oră, la New-York, era așteptat să sosească la orele nouă și jumătate, sau zece.

Rada și portul furnicau de vase pavoazate și încărcate de lume; dealungul imensului pod Brooklyn mulțimea sta îngrămădită. Statuia Libertății și piedestalul ei erau înțesate de oameni.

Erau ceasurile nouă, când cei patru membri diriginți ai C. P. T-ului, în picioare pe terasa *building-ului*, îndreptau binoclurile deasupra portului New-York. Cele patru persoane se numeau : Zucco, președinte ; Wallis, vice-președinte ; Tokman, secretar ; Wup, casier.

Cu trei zile în urmă erau absolut necunoscuți. Dar ideea de a fonda acel comitet de primire, îi făcuse celebri, mulțumită ingenioasei și formidabilei reclame pe care și-o făcuseră singuri.

Aveau un semn caracteristic, mai ales în America, unde aproape toți bărbații sunt rași ; purtau toți bărbi și mustăți : Zucco și Wallis erau bruni ; Tokman roșcat ; Wup blond... și de trei zile toate ziarele reproduceau, în grup, acele figuri atât de originale.

In momentul acela, stau de câteva minute, în observație, când unul din ei, punând binoclul în cutia pe care o avea prinsă cu o curea pe după gât, zise cu voce autoritară :

— Totul e gata. Haidem înăuntru și să recapitulăm totul spre a vedea dacă n'am uitat nimic.

Ceilalți, cu o grabă, care semăna cu o supunere oarbă, își puseră imediat binoclurile în cutiile lor și urmară pe președinte. Străbătând terasa, trecură pragul unei uși deschise, traversară un salon imens, splendid împodobit cu flori și pătrunseră într'un mic birou.

Această încăpere avea două intrări, cu uși duble și capitonate. Așa că îndată ce se închideau, nimic din ce s'ar fi vorbit în odaie, chiar cu voce foarte tare nu mai putea fi auzit din celelalte odăi.

După ce intrară și colegii săi, Zucco încuiă ușile cu cheia.

— Să stăm, zise el. Nu-mi mai simt picioarele. Dacă sosesc cei trei cercetași, soneria ne va vesti. Și-apoi, avem timp. Primirea oficială și înmânarea cecului vor ține cel puțin două, sau trei ore...

Se așezară câteși patru în jurul unei măsuțe pătrate acoperită cu un postav verde și pe care nu era altceva afară de un aparat telefonic.

Se priviră în tăcere.

Ciudat ! Dacă cineva ar fi fost acolo, ascuns în așa mod în cât să poată observa figurile și ochii acestor patru oameni, ar fi fost surprins de expresia lor.

Nu era expresia veselă, solemnă și importantă a membrilor unui comitet, a căror operă era pe punctul de a primi, cu mare pompă, consacrarea publică.

Dimpotrivă ! Erau figurile și privirile unor banditi pe punctul de a încerca o lovitură mare și meticulos chibzuită.

— Să vedem ! zise Zucco, cred că vom reuși. Cecul fals, cei trei băeți, narcoticul, automobilul de lux, cele patru automobile de cursă cu fund dublu.... totul e gata !

— Da, totul e gata, zise Tokman cu glas sumbru și cu un puternic accent german. Dar, e o prostie să-i lăsăm să trăiască, ar fi mai bine să-i otrăvim, să-i ducem de aci, să-i asvârlim în mare cu o greutate de trei zeci de livre de picioare, iar noi....

Dar Zucco întrerupse pe „domnul secretar" cu un violent pumn în masă și furios îi zise :

— Asta nu ! Am discutat destul în privința asta. Nu că mi-e milă de cei trei cercetași ! Dar nu m'aș bucura de dolari dac'ar fi cu prețul unei vărsări de sânge. Și-apoi, nu vreau să mă lipsesc de plăcerea de a vedea pe toți polițiștii din lume puși pe urmele hoților cecului.

— Aș prefera să nu-i am pe urmele mele și să trăiesc liniștit, bombăni Tokman.

— Vei trăi ! răspunse Zucco. Wallis, Wup și cu mine preferăm să avem emoții și să ne amuzăm la spectacolul formidabilei păcăleli, care va pune lumea cu susul în jos.

— Eu, zise liniștit Tokman, prefer să nu mai fac pe banditul și să trăesc ca un bun burghez la țară, undeva în împrejurimile Berlinului, în scumpa mea Germanie.

— Vei face cum ți-o plăcea, zise Zucco, ridicând din umeri.

Și-apoi, deodată, cu glas amenințător.

— Dar, nu uita condițiile noastre, Tok ! Se vor pune premii enorme și, desigur se va oferi impunitatea aceluia care ne va denunța.... tu ești lacom ! Tu ești în stare să ne trădezi, ca să încasezi recompensa.

— Oh ! protestă Tokman.

— Da ! da ! insistă Zucco. Te cunosc !

Dar, ia seama Tok ! După operație, Wallis, Wup și eu, ne vom întoarce în Peru printre frații noștri, indienii. Vom reînființa societatea secretă a anticilor Incași... Și, dacă ne trădezi, dacă ai povesti ceeace ai aflat în anii cât ai trăit cu noi, toți incașii afiliați nu vor mai avea altă țintă în viață decât să te prindă, să te tortureze și să te facă să suferi în mod oribil pentru restul zilelor tale.

Ca și când destinul ar fi prevăzut că între acești patru oameni, aceste ultime cuvinte rostite, erau definitive, o sonerie puternică răsună în acel moment.

— Iată-i zise Wallis.

Alergă afară, urmat de ceilalți.

Pe terasă se opriră.

Și Zucco, mână de fier, rosti cu o voce a cărei tremurătură dovedea o puternică emoție.

— Da ! iată-i ! au triumfat băeții aceia ! Dar și noi, descendenții Incașilor, vom triumfa mulțumită aurului rassei înamice !

Și cu mâinile tremurătoare duse repede binoclul la ochi.

CAPITOLUL II

Raimond, Marius și Jan Bart

In plin aer, deasupra mării în fața New-Yorkului, zbura un aeroplan ! Era *Aeroc*-ul, inventat și construit la Roma de Petre Balsan, pilotat de fiul său, Raimond, ajutat de doi camarazi, Marius Colombo, mecanic și Jan Maria Callega, zis Jan Bart, observator și geograf, câteși trei cercetași, aparținând corpului național al exploratorilor italieni, cohorta Roma.

Și acești trei băeți, în momentul acela se credeau tot atât de aproape de moarte cât se vedeau și de aproape de triumf.

Șapte mii cinci sute de chilometri despart Lisabona de New-York.

Dac'ar fi zburat în linie dreaptă cu viteza medie de 180 chilometri pe oră, menținută în mod continuu, lucru de care *Aeroc*-ul era capabil, ar fi făcut fantasticul zbor în mai puțin de patruzeci și două de ore.

Dar ei făcuseră trei zile întregi ; exact șaptezeci și șapte

de ore. Plecați de la Lisabona la 2 Iulie, orele cinci dimineața, ei soseau la New-York la 5 Iulie la orele 9 și jumătate de dimineață.

Cauza întârzierii, — de altminteri fără nici o importanță, dacă se ținea seama de prodigiozitatea *recordului* stabilit, — cauza erau vântul, ceața, nepreciziunile relative ale busolei, care îi făcuse să devieze mult spre sud. Afară de asta, Raimond fusese, nevoit în mai multe rânduri să aterizeze.

Dar, însfârșit, sosiră !

Și credeau că erau pe punctul de a muri, atât erau de istoviți

In timpul celor șaptezeci și șase de ore, Marius și Raimond se schimbaseră pe rând la volan, spre a se putea odihni pe rând. Dar, cine poate dormi, când încearcă o asemenea aventură ! Jan Bart chiar, care ne fiind nici o dată la volan avea nervii mai puțin surescitați ca ceilalți doi, abia dacă aținise, din când în când. Dar somn adevărat, nici o dată !

Când zăriră, însfârșit, uscatul, când recunoscură, puțin după răsăritul soarelui, coasta americană și Jan Bart, — care-și consultase hărțile, — declarase că erau la înălțimea capului Hatteras, la șease sute patru zeci sau șapte sute chilometri, în linie dreaptă, la sud de New-York, o adevărată frenezie cuprinse pe cei trei cercetași.

Marius Colombo, care era milanez, stând în picioare, flutura pălăria de cercetaș, urlând :

— Am învins ! am învins !

Mai puțin expansiv, ligurul, Jan Bart plângea de bucurie.

Cât despre Raimond, cu mâinile contractate pe volan, simțea că-l înăbușe bucuria.

In cursul celor trei ore de zbor dealungul coastei americane, supraexcitația celor trei tineri merse crescând.

Insfârșit, după orele nouă, pe când în depărtare mii de aștri păreau că lucesc pe pământ, Jan Bart exclamă :

— New-York ! Toate acele reflexe orbitoare provin de la geamurile ferestrelor New-York-ului.

— Și uitați-vă ! uitați-vă ! mii de pipe ! ne așteaptă ! ne așteaptă ! urla Marius.

— Tată ! Tată ! striga Raimond nebunește, gândindu-se la tatăl său, care, din pricina unui grav accident fusese împiedicat de a efectua traversarea.

In adevăr, în momentul acela cei trei cercetași erau ca nebuni.

Dar când văzură deslușit, baia Hudson acoperită de mii de vase, de vapoare, de nâvi de tot felul, când auziră bubuiturile de tun ce se trăgeau în cinstea lor, când fură înconjurați de imensa clamoare, lansată în spre ei de mii de ființe

omenești, când avură astfel siguranța morală și senzația fizică a triumfului, se produse în ei acel fenomen de reacțiune, care destinde brusc nervii și mușchii calmând exaltația spiritului și făcând ca organismul să se prăbușească sub greutatea imensei oboseli acumulate.

Marius, cel mai excitabil, fu și cel mai abătut.

Deodată, el încetă de a mai striga și căzu îndărăt pe scăunașul său, murmurând cu glas stins!

— Mi-e rău! mi-e rău!

Raimond, întoarse capul, îl privi, și văzând paloarea sa ca de mort, zise cu voce sacadată :

— Jean Bart, îngrijește de Marius, eu trebue să manevrez cu atenție la aterizare ca să nu ne izbim de vapoare.

— Așteaptă, Raimond! zise Jan Bart, care era și el foarte palid și mâinile îi tremurau. Privește, colo la dreapta, în fața statuei Libertății, e o imensă platformă goală. Și văd... da văd,.... niște imense litere albe. Da, da, scrie: *aterizare*.

Acolo trebuie să... Dar... nu mai pot...

Și pe când Jan Bart, istovit, se aplecă pe spătarul scaunului lui Marius, pe jumătate leșinat, Raimond avu o ultimă tresărire de energie.

Ochiul obișnuit calculă în mod mecanic distanța, înălțimea, mâinele manipulară diversele pârghii de comandă și stinse apoi motorul.

Aeroc-ul scoborând în diagonală ca o pasăre care se lasă să alunece, atinse cu roțile și partea dinainte extremitatea platformei.

Aeroc-ul rulă încă în mod automat, apoi frâna îi încetini mersul și însfârșit, îl opri dincolo de mijlocul imensei platforme.

Câțiva oameni scoborâră dintr'un vaporaș din apropiere. Erau autoritățile municipale ale New-Yorkului.

Văzură, cum văzură toți din jur, un tânăr cu chipul palid, cu părul sburlit și ochii căprii dilatați, ridicându-se în picioare, fluturând pălăria deasupra capului și recăzând brusc.

Și, în nacela *Aeroc*-ului, cei trei cercetași, *Raimond, Marius* și Jan Bart fură găsiți leșinați; după sforțarea supremă, după triumf, nu putuseră rezista nici violenței emoției, nici istovirei forțelor lor fizice.

Dar, dacă ochii erau închiși, buzele surâdeau; Își pierduseră cunoștința în plină fericire

CAPITOLUL III

Alți trei cercetași

Raimond, Marius, Jan Bart fură repede readuși în simțire și reconfortați în salonul vaporului-vedetă al municipalității new-yorkeze, pe când pe toată întinderea băiei, pe râul Hudson și pe podul Brooklyn, precum și la toate ferestrele, balcoanele și terasele caselor învecinate, răsunau fără încetare uragane de aclamări, la care se adăogau din minut în minut bubuiturile tunurilor.

Ce fu traversarea New-Yorkului în automobil, printr'un întreit cordon de trupe, care oprea mulțimea imensă, e ceva ce nu se poate descrie.

Și, când, în fața celor mai înalte personalități, Carnegie înmână lui Raimond Balsan faimosul cec, acea foaie de hârtie care valora cinci milioane de franci, acel cec extraordinar pe care Raimond Balsan îl putea prezenta oricând la Banca de Stat a New-Yorkului și în schimbul căruia avea să i se dea, fie un cec asupra oricărei bănci americane, fie... Oh! fu o cilpă ce nu se poate descrie, o clipă de care toți cei prezenți aveau să-și amintească cu o nespusă emoție.

Și apoi: primiri, saluturi, discursuri, îmbrățișări, lacrime, toasturi... dar totul are un sfârșit.

Și pentru cei trei cercetași un lucru se impunea înaintea celorialte: repaosul.

Abia la orele două după amiazi, în marea sală din apartamentul pregătit de C. P. T. la al 26-lea etaj al lui Woolworth Building. Raimond, Marius și Jan Bart fură, însfârșit, singuri.

Singuri? Nu tocmai.

Surâzând, mișcați plini de atenție, domnii membrii fondatori și conducători ai comitetului de primire rămaseră cu dânșii după plecarea delegațiilor populare și după ce toate ușile fură închise.

Și domnii Zucco, Wallis, Wup și Tokman, în persoană, puseră la dispoziția celor trei cercetași, aceea ce doreau mai mult ca orice; în primul loc, o baie caldă, apoi o supă bună cu un ou și un pahar de vin; și însfârșit câte un pat moale, cu cearceafuri fine într'o cameră întunecoasă și liniștită.

Raimond, Marius și Jan Bart avură toate astea.

Și, la orele trei, fiind lăsați singuri, absolut singuri, într'o cameră imensă cu trei paturi, se îmbrățișară frățește, râzând și plângând în acelaș timp, atât erau de fericiți; apoi desbrăcară pijamalele noui ce li se dase după baie și se culcară.

Cât pentru cecul de un milion de dolari", Raimond

Balsan îl pusese în portofoliu, după ce îl primise din mana lui Carnegie; acest portofoliu, Raimond îl avusese în buzunarul dinăuntru al bluzei tot timpul cât durase solemnitățile ; îl avusese sub ochi, pe o banchetă în timpul băii și în buzunarul pijamalei în timpul mesei. Și acum, după ce se mai uitase odată la el, împreună cu camarazii săi, Raimond îl strânse, îl puse la loc în portofoliu, pe care-l închise cu precauțiune și îl puse sub pernă. Apoi (ferestrele fiind închise și transperantele trase) Raimond stinse și lumina electrică și zise :

— Noapte bună, Marius ! noapte bună, Jan Bart ! Ce bine e în pat, nu-i așa ?

Dar, nimeni nu-i răspunse. Frânți de oboseală, Marius și Jan Bart adormiseră îndată ce puseseră capul pe pernă. Și Raimond însuși nu știu vreodată dacă prietenii săi îi răspunseseră sau nu, de oarece somnul îl doborîse pe când vorbea și râdea de plăcerea de a se simți așa de bine în pat.

După ce lăsaseră pe cei trei băeți singuri în cameră, domnii Zucco, Wallis, Wup și Tokman trecură din nou prin micul salon de alături, apoi prin sala cea mare de primire și, trecând, Zucco închidea ușile cu cheia cu ajutorul unui mic *„passe-partout"* pe care'l ținea în mâna dreaptă.

Cei patru fondatori-directori ai C. P. T-ului, cei patru bandiți, se închiseră în studioul mobilat cu patru scaune, o masă și un aparat telefonic, în care de mai multe zile în șir își țineau „ședințele".

Cu o singură mișcare, se așezară toți pe scaune.

— Camarazi, zise Zucco, știți, acum, ce avem de făcut. Am stabilit totul dinainte și cu cea mai mare minuțiozitate. Are vreunul din voi idee, vre-un gând, care ar putea modifica ceva din planul nostru ?

Urmă o tăcere. Wallis fu cel care o întrerupse.

— Eu nu văd nimic.

— Nici eu ! zise Wup.

Ultimul, germanul Tokman tăcea.

— Dar tu, Tokman ? insistă Zucco.

— Eu sunt încă pentru moartea și dispariția celor trei italieni și...

— Am înțeles, îi tăiă vorba Zucco, dând din umeri. Dar, cum suntem trei de altă părere, să nu mai vorbim.

—Fie, zise Tokman. — Mi-ai cerut părerea, ți-am dat-o, ca dacă, mai târziu veți fi câțeși trei victimele imprudenței voastre, să nu-mi fac imputări că am împărtășit-o și eu. In tot cazul, de oarece lăsați pe cei trei cercetași să trăiască, voi lua măsuri mai serioase spre a mă pune la adăpost. Și vă vestesc, că îndată ce voi avea banii în buzunar, vă părăsesc spre a nu vă mai vedea niciodată.

— Vei face cum vei voi — zise Zucco. — Mai e ceva ?

— Din partea mea nimic !

— Atunci, la lucru.

Și zicând acestea, ridică receptorul aparatului electric.

— Allo ! allo ! se auzi după o clipă.

— Allo ! Sunt eu Zucco, președintele C. P. T.-ului. Puneți-mă, vă rog, în legătură personală cu d. Smithey, directorul băncii de Stat.

Așteptă un minut.

Apoi :

— Allo ! allo ! Cu d. Smithey în persoană am onoarea să vorbesc ?

— Allo, da ! Smithey... și dv. sunteți ?

— Zucco, președintele C. P. T.-ului.

— A ! bun ! Ce doriți ?

— Iată despre ce e vorba, domnule. Cei trei cercetași din Italia sunt la mine. Au mâncat puțin și s'au repauzat. Da, sunt nerăbdători, și asta se înțelege, să ridice valoarea cecului Carnegie de la bancă. Pe de altă parte, e bine ca această operație să nu se facă în mijlocul mulțimii. Ziarele au anunțat, din inițiativa mea, că cei trei cercetași nu vor încasa cecul de cât mâine, și vă închipuiți ce mulțime se va aduna mâine în cartier...

— Înțeleg... Allo !

— Allo !... Dar, cercetașii vor să evite noui manifestații și ar fi bucuroși să încaseze cecul chiar azi. Vreți să le faceți favoarea să-i primiți peste câteva momente și să faceți să li se achite în bilete de bancă milionul de dolari ?

— Allo ! Dar pentru ce vor bilete de bancă ? Aș crede că un nou cec asupra Băncii Italiei...

— Da ! Da ! zise Zucco. Le-am spus și eu asta. Dar nu vor să m'asculte. Sunt niște copii, în definitiv. Lor, li se pare că bucățica aceea de hârtie n'are nicio valoare. Vor să-și vadă banii în bilete. Ar voi chiar să-i vadă în aur, dac'ar fi posibil. Dar, un milion de dolari în aur e cam greu... Ha ! ha ! și Zucco începu să râdă.

— Ha ! ha ! copiii ăștia ! Și Smithey râse și el la telefon. Ei bine, ne-am înțeles. Puteți veni cu dânșii d-le Zucco. Voi spune casierului să-mi trimită pachetele de bilete de bancă. Și lei voi da chiar eu celor trei cercetași în schimbul cecului.

— Allo ! vă mulțumesc. Ne vom urca într'un automobil închis, îndată și vom veni incognito la dv.

— Bine ! vă aștept,

— Mulțumesc d-le Smithey... La revedere.

Zucco puse receptorul la loc și sculându-se, zise :

— Tok, du-te de adu pe băeți.

Germanul eși.

In cele câteva minute cât dură absența lui, Zucco, Wallis și Wup, cufundați în gânduri nu deschiseră gura.

Ușa se redeschise și Tokman reapăru împingând înaintea lui trei băeți.

La prima privire semănau perfect cu Raimond, Marius și Jan Bart. Aceeași uniformă, aceeași statură, aceeași culoare de păr și aceeași culoare a ochilor. Și totuși, nu erau Raimond, Marius și Jan Bart, de vreme ce în momentul acela cei trei aviatori dormeau un somn de plumb într'o cameră încuiată din acel apartament.

Ce mister era acesta ?

Explicația e simplă.

Toate ziarele italiene publicaseră în diferite rânduri fotografiile lui Raimond, lui Marius și lui Jan Bart. Afară de asta, în interview-urile acordate de părinții lor se vorbise pe larg de vârsta, de caracterul și de particularitățile fizice ale fiecărui dintre ei.

In mahalalele New-York-ului, unde furnica o populație cosmopolită destul de suspectă, Tokman căutase trei băeți de origină italiană, cari bine trucați și îmbrăcați cu uniformele de cercetași italieni, puteau prezenta o asemănare aproape perfectă cu Raimond, Marius și Jan Bart.

Ii găsise fără prea multă osteneală printre emigranții sosiți de curând în America și trăind în mare mizerie.

Ca să facă pe părinți să-i încredințeze băeții pentru vreo cincisprezece zile, Tokman, povestise că C. P. T.-ul voia să formeze o gardă de copii în uniforme de cercetași, care să însoțească pe cei trei tineri italieni prin New-York. Și pe deasupra dase bani oamenilor acelora, care uimiți de asemenea noroc își încredințaseră fiii fără a sta la gânduri, domnului secretar al C. P. T.-ului.

Trebuie să mai adăogăm că membrii acelor familii, plecate din Neapole, în urma unui furt săvârșit într'o fabrică, erau oameni necinstiți, și cei trei băeți niște mici derbedei dintre aceea, cari în plebea napolitană, sunt recruții armatei delictului.

Și timp de cincisprezece zile cei trei băieți fură sechestrați în apartamentul din Woolworth Building, unde Tokman și tovarășii săi îi învățară cele ce aveau să facă și să vorbească.

Nu li se ascunse ce importanță avea rolul ce aveau să joace precum nici incorectitudinea faptului în sine, dar ei consimțiră cu bucurie la tot, mulțumită promisiunii de a li se da să împartă între ei un milion de franci.

Apoi, spre a-i scăpa de cercetările poliției, părinții lor se obligaseră să plece cu ei, undeva, cât mai departe de New-York, unde aveau să fie liberi și bogați.

Pervertiți și, în același timp, naivi, ca toți copiii lipsiți de educație și de experiență, cei trei băiețandri se lăsară să fie târâți în această aventură primejdioasă cu o încredere prostească. Pentru ei a avea bani mulți și a-și părăsi părinții cari îi băteau toată ziua era idealul.

Și își deteră toată osteneala să învețe rolul ce li se atribuise. Nu fu greu de procurat trei uniforme la fel cu acelea ale celor trei cercetași. Micii banditi erau slabi de la natură; fură hrăniți foarte puțin ca să aibă acel aer istovit pe care trebuiau să-l aibă după raid-ul lor și după oboselile primirii adevăraților cercetași italieni. In scurt, planul infernal fu admirabil pus în practică de membri C. P. T.-ului.

Și, când Tokman intră în birou cu cei trei falși cercetași, trebuia ca cineva să fie prevenit ca să-i deosebească de cei adevărați.

Trebuie să mai adăogăm, că directorul Băncii de Stat nu văzuse probabil nici o dată pe Raimond, Marius și Jan Bart, sau nu-i văzuse decât de departe, în mod vag, sau numai în fotografie și, în sfârșit, că toată lumea din America credea că d-nii Zucco, Tokman, Wallis și Wup erau cei mai cinstiți oameni din lume. -

In rezumat, era absolut imposibil ca Smithey să fi avut cea mai mică bănuială asupra autenticității celor trei cercetași, cari-i erau prezentați, împreună cu cecul lui Carnegie, de către membri fondatori ai C. P. T.-ului.

După cum se vede, afacerea fusese minunat combinată.

Deci, Tokman, introduse în birou pe cei trei falși eroi și Zucco îi mai trecu odată în revistă.

— Bine! aprobă el, asemănarea e suficientă.

Tok! Wallis! Wup! Puneți-le mantalele pe umeri și conduceți-i la automobil... Eu mă duc să iau cecul și vă ajung.

Și Zucco eși din birou.

Deschizând ușa cu passe-partout-ul, străbătu sala cea mare apoi pe cea mică și intră în camera celor trei cercetași.

Fără a ezita, sau fără măcar să-și dea osteneala să înăbușe zgomotul, el întoarse butonul electric și se duse deadreptul la patul lui Raimond. Știa foarte bine că cei trei băeți nu se vor deștepta de oarece le turnase în vinul pe care îl băuseră un narcotic puternic care trebuia să-i ție adormiți cel puțin 48 de ore.

Nu-i fu greu să descopere portofoliul sub pernă.

Il deschise, constată că cecul era înăuntru și punându-l în buzunarul dinăuntru al hainei sale, stinse electricitatea, eși din cameră, o închise iarăși cu cheia, străbătu din nou cele două săli, ale căror uși le încuiă și, după ce trecu prin birou, se duse la cusca ascensorului particular al apartamentului.

Un servitor bărbos sta de pază.

— Bohu, zise Zucco, au scoborît ?

— Da, stăpâne ! răspunse Bohu respectuos.

— Raï și Mutu sunt de gardă la posturile lor ?

— Da, stăpâne.

— Bine ! Dacă vine cineva, știi consemnul : toți dorm.

Bohu se înclină fără să răspundă, ducând mâinile la frunte și Zucco intră în ascensor, care, fără a se opri la etajele intermediare, coborî până la parter.

Rezervat, ca și ascensorul numai locatarilor de la etajul al douăzeci și șaselea, se deschidea un coridor strâmt, cu o ieșire particulară, care da, nu în strada principală, ci într'o mică stradă laterală.

Zucco străbătu coridorul, deschise ușa și sări într'un automobil închis și cu perdelele lăsate, a cărui ușă era ținută deschisă de un servitor bărbos.

Când Zucco intră, servitorul închise ușa și se așeză pe scaun lângă șofeur, care era bărbos ca și el.

Și automobilul se puse în mișcare.

Dupa un sfert de oră, se opri în fața Băncii de Stat, fără ca vreunul din numeroșii americani, cari circulau la ora aceea pe străzile prin care trecuse automobilul, să fi presupus că într'însul se aflau cei trei faimoși cercetași.

Mașina nu se opri la intrarea principală a Băncii ci pe o stradă laterală, în fața unei mici uși, ridicată cu câteva trepte de la pământ, prin care se pătrundea în apartamentele private ale directorului.

Astfel cei trei falși cercetași, înfășurați în lungi mantale cu glugi, nu fură văzuți de nimeni. Și, colo sus, în cabinet, totul se petrecu în modul cel mai normal.

Inaltul funcționar privi cu o curiozitate plină de admirație pe cei trei băeți, le strânse mâinile cu putere și le puse câteva întrebări, la care, „Raimond", cu acrul extrem de obosit, răspunse întâi în italienește, iar apoi „Jan Bart" într'o englezească stricată. Și în sfârșit, ceru cecul.

Zucco scoase din buzunar portofoliul și îl dete falsului Raimond, care-l luă, îl deschise tremurând de emoție, — ceeace făcea să pară și mai autentică personalitatea sa, — și scoțând cecul, îl prezentă domnului Smithey. Acesta nu se uită la cec de cât din curiozitate și din obișnuință; era la mii de chilometri departe de presupunerea că în fața lui se juca în momentul acela o comedie atât de infamă și de prodigioasă, — deși în fond, atât de simplă.

Indoi cecul, după ce se uită la el și îl aruncă cu indiferență în compartimentul din mijloc al unei enorme casse de fier, a cărei ușă, era deschisă. Și-apoi luă de pe un raft cu

amândouă mâinile o grămadă de pachete de bilete de bancă... Le aruncă pe masă unde se răspândiră.

— Fiecare pachet, zise el, e de o sută de mii de dolari... numărați.... Sunt zece, adică un milion de dolari.

— O ! numai bențile ! zise în englezește falșul Jan Bart. Nu vom număra biletele desigur !

Și falșii cercetași, cu mâinile tremurătoare, în prada unei emoții sincere, pe care nu erau obligați s'o ascundă, — căci era atât de firească — numărară repede pachetele, strângându-le de pe masă.

Indărătul lor, impasibili și solemni, cum trebuie să fie cineva în fața unei asemenea bogății, concentrate în pachete de hârtie subțire, Zucco, Tokman, Wallis și Wup priveau

— Valiza ? zise Raimond cu glas sugrumat.

Atunci, Wup puse pe masă o mică valiză pe care o ținuse în mână.

Și pe când cei trei băeți așezau înăuntru pachetele de bancnote, Zucco zise lui Smithey cu un ton de respectuoasă curtoazie.

— Acum, d-le director, vă cerem permisiunea să ne retragem. Acești tineri eroi au nevoie de o odihnă, bine meritată de altminteri... Acum când au pus mâna pe premiul victoriei lor, nu se mai gândesc de cât la un singur lucru : să doarmă.

— Înțeleg, și domnul Smithey surâse. Și pachetele de bilete de bancă vor fi o pernă destul de moale ! Când se vor înapoia în Italia ?

— Poimâine.

— Tot pe cale aeriană ?

— Oh ! nu ! *Aeroc*-ul va fi îmbarcat pe bastimentul „Citta di Napoli", pe bordul căruia le-am rezervat o cabină de lux. Dar, înainte de a pleca, vor veni să vă salute, ca și când ar veni să încaseze cecul în momentul de a se îmbarca.

— Tot New-York-ul va saluta plecarea lor ! observă directorul. Deci, domnilor cercetași primiți înc'odată felicitările mele și duceți-vă de vă culcați ! Poimâine vă voi primi iarăși cu bucurie.

Zucco luă valiza. Își strânseră mâinile și cei trei cercetași eșiră, urmați de fondatorii C. P. T-ului.

Reconducând-i cu perdelele lăsate, la Woolworth Building, automobilul se opri în fața birourilor „Agenției de publicitate universală pentru presă" și Wallis scoborându-se intră spre a prezenta la ghișeul inserțiilor pentru toate ziarele din New-York o hârtie pe care era dactilografiată următoarea informație :

Cei trei cercetași

„Directori C. P. T-ului au onoarea de a informa publicul că cei trei cercetași italieni vor consacra toată ziua de mâine, 6 Iulie, repaosului absolut, repaus de care au incontestabil nevoie... Accesul publicului la al 26-lea etaj din Woolworth Building va fi interzis.

La 7 Iulie, la 3 p. m., cei trei cercetași, însoțiți de membri dirigenți ai C. P. T-ului se vor duce la Banca de Stat ca să primească în schimbul cecului Carnegie o scrisoare de credit de egală valoare asupra Băncii Italiei.

Apoi, se vor îmbarca pe transatlanticul „Citta di Napoli", pe bordul căruia va fi îmbarcat și *Aeroc-ul,* demontat.

Publicul american e invitat să facă poimâine celor trei cercetași o manifestație demnă de eroismul lor".

După această comunicare pe care toate ziarele de seară și de a doua zi dimineață, aveau s'o publice cu litere grase.

Wallis se înapoiă la automobil, care porni spre Woolworth Building.

Și Zucco rezumă astfel situația.

— Perfect ! Smithey nu va desminți această informație, de vreme ce a găsit foarte natural, când i-am spus, ca cei trei cercetași să ia precauțiunea de a ascunde că au încasat chiar azi milionul de dolari.

Și în tot cursul zilei de mâine, și al dimineței de poimâine, vom avea timpul s'o ștergem cu automobilele noastre de cursă și să schimbăm biletele în aur.

Într'adevăr, ar fi fost primejdios pentru hoți să păstreze biletele de bancă, căci Banca de stat desigur că notase seria și numerele și când afacerea ar fi fost descoperită, nici unul dintre ei n'ar fi putut schimba o hârtie măcar, fără a fi prins, căci numerele și seria ar fi fost imediat publicate pretutindeni.

Pe de altă parte, nici nu putea fi vorba să poată schimba în aur la o singură bancă un milion de dolari în bancnote. Un fapt atât de extraordinar ar fi fost îndată semnalat. Și apoi, afară de Banca Statului nici o altă bancă nu posedă, poate, un milion de dolari în monede de aur.

Dar, depărtându-se de New-York, — Zucco, Wallis și Wup pe deoparte și Tokman pe de alta, — cei patru bandiți se puteau opri, pe rând, în toate orașele pe unde treceau la toate băncile și cu câte o mie de dolari, aci, trei mii, colo, zece mii dincolo, ar fi transformat încetul cu încetul biletele în monede de aur și argint.

Pe chiar, în anumite centre industriale, ar fi putut schimba într'o singură dată sume enorme fără a provoca uimire, deoarece spre a-și plăti lucrătorii, fabricile și manu-

facturile din unele centre au nevoe de aur si argint pentru majoritatea salariilor.

Mulțumită precauțiunilor luate, hoții aveau o zi și jumătate spre a efectua aceste operații de schimb. Și, după calculele lor, acest răstimp le-ar fi ajuns, chiar presupunând că afacerea s'ar fi descoperit în după amiaza zilei de 7 și că, imediat, — ceeace nu era probabil, — numerele și seria biletelor furate ar fi fost transmise și publicate în toate orașele Statelor Unite. Totul era deci, prevăzut.

Și nu le mai rămânea altceva celor patru hoți, ca să fie liberi și să plece, de cât se hotărască soarta celor trei falsi cercetași.

Și iată ce se întâmplă :

Când fură iarăși în apartamentul de la etajul al 26-lea al lui Woolworth Building, cei patru bandiți însoțiră pe cei trei falși cercetași în camera care, de cincisprezece zile, le servea de locuință.

Abia intrară, și falsul Raimond zise, asvârlind pălăria pe pat.

— Sper că acum o să ne dați și nouă o masă bună, lăsându-ne să mâncăm să ne săturăm, în așteptarea părții noastre din biletele de bancă.

— Acum, răspunse scurt Zucco, nu avem timp de pierdut.

Și înainte ca cei trei băețandri să-și fi putut da seama de cele ce se întâmplau, fură înhațați de Tokman, Wallis și Wup, trântiți pe pat și Zucco le punea repede sub nas tampoane de vată îmbibate cu cloroform.

Apoi, când băeții fură imobilizați, le deschiseră gura cu lama unui cuțit și le turnară pe gât câte două linguriță dintr'un lichid roșu.

— Așa, zise Zucco, rânjind. Falșii cercetași vor dormi acum cât și cei adevărați. Să-i lăsăm aci și să mergem să ne pregătim.

— Mai întâi, să împărțim banii ! zise Tokman.

— Așa e.

Și Zucco, punând valiza pe măsuța acoperită cu un postav verde, o deschise.

Fiecare dintre cei patru luă câte două pachete de bilete. Apoi două pachete rămase fură împărțite în patru părți egale, pe care și le împărțiră.

Zucco, Tokman, Wallis și Wup săvârșiseră prodigiosul furt; acum nu mai aveau de cât să se bucure de produsul lui.

CAPITOLUL IV

Automobilul cu fund dublu

Lângă birou era o altă încăpere destinată tualetei. Era foarte vastă și mobilată, după cât se părea, spre a servi la patru persoane. Erau patru mese de tualetă cu oglinzi și lămpi mobile, patru dulapuri și patru scaune.

Banditii intrară ; fiecare își scoase haina și vesta și se așeză în fața unei măsuțe. Într'o clipă acei oameni schimbară înfățișarea. Bărbile lor erau false; părul, peruci; culoarea pielei opera unui abil machiaj. Își scoaseră toate postișele și apărură cu fizionomia lor personală.

Zucco, Wallis și Wup erau de sigur de aceeași rassă și de aceeași naționalitate, căci aveau câteșitrei aceiași tăietură de obraz, același nas achilin, aceiași culoare de ochi, aceiași piele ușor bronzată.

Fizionomiile nu se deosebeau decât prin proporțiile trăsăturilor și prin expresie.

Zucco prezenta toate semnele unei vaste inteligențe și ale unui curaj plin de mândrie; Wallis părea mai brutal, mai grosolan ; Wup mai șiret și mai ipocrit. Dar, aveau toți aceeași privire crudă și neîndurată, asemenea unui foc mocnit produs de sentimente de ură și de revoltă, mereu atâțate.

Zucco, Wallis și Wup nu puteau fi de cât americani de la sud, dacă erau cumva americani.

Cât pentru Tokman, pielea albă și puțin cam mată, obrajii plini, mustața tunsă și barba pătrată de culoare roșcată, părul de aceeași nuanță însă ras și ochii mari de un albastru cenușiu, toate îl arătau de altă rassă. Nu spusese chiar el, că după lovitură, voia să plece în Germania ? Era, în adevăr, german.

Dar în fața oglinzii nici unul nu-și păstră mult timp adevărata fizionomie. Nu-și scoaseră bărbile și perucile, decât spre a se deghiza într'alt fel.

Modificându-și din nou culoarea pielei, își puseră alte peruci și alte bărbi care îi făcea de nerecunoscut.

Pentru a pregăti și a săvârși furtul își făcuseră anumite figuri. Pentru a fugi și a schimba biletele în monede, își făceau altele.

Îmbrăcară alte haine și după ce terminară transformația își puseră alte peruci. Tokman își mai puse și niște ochelari afumați. Și se înapoiară în birou.

Fiecare avea în buzunarele dinăuntru ale hainelor, partea ce le revenea din milioanele furate.

— Tokman, zise Zucco, e ora să ne despărțim. Poți pleca.

—Asta și fac, răspunse celălalt. Adio și noroc !

— Și tu, tine-ti gura !

— Ne-am înțeles. Adio !

Și fără altă ceremonie Tokman eși.

— Să sperăm că nu-l vom mai vedea pe germanul ăsta ! zise Zucco cu voce surdă, și adăogă :

— Wallis, du-te de caută pe Bohu, pe Rai și pe Mutu. Eu voi pune la loc, sub căpătâiul cercetașului, portofoliul în care am strecurat un cec falș, care va contribui să facă să întârzieze descoperirea... Și peste cinci minute vom pleca. Aveți bine în minte itinerarul ?

— Da, răspunse Wallis. Trec cu Mutu pe drumul, care merge spre vest până la lacul Ontario. La Buffalo, o iau în jos pe lacul Erie, apoi mă opresc la Cleveland și ajung la Washington prin Pittsburg.

— Da, aprobă Zucco. Tu, Wup ai drumul cel mai lung. Gât despre mine, conform învoelii noastre, voi face înconjurul băii New-York-ului împreună cu Rai, voi merge din bancă în bancă prin Brooklyn, New-York, Jersey-City, Newark și New-Brighton.

Apoi, voi lua acelaș drum ca Wallis și poimâine, 7 Iulie, la trei după amiazi, exact la ora la care se vor trezi cei trei cercetași ne vom imbarca pe *yacht*-ul, care ne așteaptă la gurile fluviului Potomac, mai jos de Washington.

— Dacă va voi Dumnezeul Incașilor, Soarele atotputernic ? murmură Wallis și Wup, plecând capul cu religiozitate.

— Dacă va voi Dumnezeu ! adăogă Zucco, prosternându-se pe jumătate.

Urmă apoi o scurtă tăcere, după care, fără a mai rosti nici o silabă eșiră din birou.

Wup și Wallis se duseră să ia pe Bohu, Raï și Mutu dela diferitele lor ocupații, iar Zucco se duse să puie sub perna lui Raimond portofoliul în care introdusese cecul falș, pe care scrisul și iscălitura bine cunoscută a lui Carnegie erau grosolan imitate.

Apoi, Zucco închise cu îngrijire toate ușile vastului apartament și scoborî cu ascensorul la parter.

In coridorul particular Wallis și Wup așteptau împreună cu cei trei servitori Bohu, Rai și Mutu.

Cei șase oameni eșiră împreună, se urcară într'un tramvai electric și merseră până la cheiul Hudsonului. Trecură fluviul cu un vapor-muscă împreună cu alte o sută de persoane, care vorbeau toate despre *Aeroc* și despre cei trei cercetași, dar dintre care nici una nu recunoscu, bine înțeles, pe președintele, pe vicepreședintele și pe casierul faimosului comitet C. P. T.

Pe malul drept al Hudsonului se întinde Jersey-City. Cei șase inși luară diverse tramvaie, dar se reîntâlniră toți în fața unei case cu un etaj.

Cei șase oameni intrară în casă fără sa-i vada cineva, și se întâlniră la parter, într'o încăpere amenajată ca sală de mâncare.

— Acum, fraților, zise Zucco, privind pe Wallis și pe Wup, mai întâi, să mâncăm căci de azi dimineață n'am mai luat nimic. Apoi, vom face și noi ceeace fac cercetașii ; ne vom culca și vom dormi. Nu știm sigur, dacă vom putea dormi mâine noaptea și de trei zile ne-am odihnit foarte puțin. Deci, fiindcă avem timp, să ne reparăm forțele.

Se întoarse spre cei trei servitori, cari stau nemișcați lângă perete.

— Bohu, noaptea trecută ai pregătit totul ?

— Da stăpâne.

— Ei bine : tu și tovarășii tăi serviți-ne. Apoi, veți mânca și voi și vă veți odihni ca și noi, căci veți împărți cu noi oboselile și pericolele.

Bohu, Rai și Mutu se înclinară în fața lui Zucco și eșiră.

— Haidem, să vedem automobilele ! zise Zucco.

Urmară un coridor, deschiseră o ușă, străbătură o vastă grădină cu alei largi până ajunseră la o construcție joasă din cărămidă, lipită de un zid înalt.

Cu o chee pe care o scoase împreună cu altele prinse de un inel, din buzunar, Zucco deschise larg ușa cu două canaturi.

Înăuntru erau trei automobile. Lungi, joase, în formă de obuze, nu aveau decât două locuri, două scaune adânci, bine capitonate. Se asemănau exact, chiar la culoarea uniformă, cenușie.

Fiecare din cei trei oameni ridică o capotă și examină un motor. Apoi, cu o sârmă de fier sondară rezervorul de benzină.

— Mâine de dimineață, zise Zucco, Bohu, Rai și Mutu ne vor pune provizii de mâncare, ca să nu fim obligați să ne oprim prin hoteluri și restaurante.

Wallis și Wup nu spuseră nimic. Eșiră satisfăcuți. Zucco închise ușa la loc.

Și se întoarseră împreună în sala de mâncare unde, în acel moment Bohu, punea pe masă un castron cu supă, din care eșea fum.

Cei trei misterioși bandiți se așezară la masă fără să scoată o vorbă și o jumătate de oră nu părură ocupați de cât să mănânce. Tăcuți și îndemânateci, cei trei servitori îi serveau. De notat că nici ei nu mai aveau bărbi. Obrazurile lor erau ovale și de o culoare bronzată, iar părul negru lucios și lipit de craniu. Deși de statură diferită și foarte deosebiți unul de altul, Bohu, Rai și Mutu dovedeau aceeași origină enigmatică ca a stăpânilor lor caracterizată prin ova-

lui obrazului osos, nasul încovăiat, ochii negri foarte vii și pielea bronzată.

După ce serviră fructele, servitorii se retraseră și stăpânii fumară fiecare câte o enormă țigară fără a-și vorbi...

Apoi, se sculară toți deodată și salutară cu mâinile încrucișate, retrăgându-se în trei camere diferite.

Erau orele abia șapte și în ziua aceea de Iulie, soarele strălucea încă pe cer.

A doua zi cei trei banditi se sculară după răsăritul soarelui. Dormiseră mai bine de douăsprezece ore. Pierdură apoi ca și în ajun câteva minute în fața oglinzii, spre a se deghiza, într'o cameră special amenajată în acest scop.

Când coborîră, găsiră jos pe cei trei servitori, cari îi salutară cu o reverență mută, ducând o mână la frunte.

Li se servi o gustare rece.

Apoi îmbrăcară niște impermeabile și își puseră șepci de șofeuri și mănuși, pe când servitorii lor făcură acelaș lucru. Wallis și Bohu, Wup și Mutu își puseră ochelari, căci aveau de făcut, cu mare viteză, un drum foarte lung. Zucco și Raï nu-și puseră ochelari fiindcă pân'a doua zi aveau de străbătut cele patru orașe, care formau colosala aglomerație denumită în general, New-York.

Un sfert de oră mai târziu, Wallis și Bohu eșeau cu automobilul, pe o poartă practicată în zidul grădinii și care da pe o șosea în câmp deschis.

După douăzeci de minute eșiră Wup și Mutu. Și numai la o jumătate de oră după aceștia din urmă plecară și Zucco cu Raï. Zucco închise poarta pe dinafară.

Și toată ziua aceea și dimineața următoare niște automobiliști se prezentară la mai toate băncile din statul New-York, propriu zis, la Brooklyn, la Jersey-Citty și la Newark; la Trenton, la Filadelfia, la Baltimore și la Washington ; la Scranton, la Buffalo, la Erie și Cleveland și la Pittsburg; în toate aceste orașe, toate băncile primiră vizita unui *Gentleman*, care cerea să i se dea aur și argint în schimbul unui pachet de bancnote, mai mult sau mai puțin voluminos.

Și cum cererea era proporționată pretutindeni cu importanța băncii, operațiile nu deteră loc la nici un incident ; nici un casier nu avu nici cea mai mică bănuială. Și nimeni nu-și închipui că acele bilete încasate purtau numere, care a doua sau a treia zi aveau să fie anunțate, cum sunt de obiceiu numerele biletelor de bancă furate, atunci când cel furat le cunoaște.

Astfel, la 7 Iulie, la orele trei după amiază, Zucco, Wallis și Wup fură exact la întâlnire.

Automobilele sosiră la câteva minute unul după altul, la gurile fluviului Potomac, câțiva kilometri spre sud-est

de Washington. Era un punct în care apa era foarte adâncă. La o cotitură a malului era ancorat un yacht cu aburi.

Zucco, ultimul sosit, strânse mâinile complicilor săi. Apoi scoase trei fluierături bizar modulate.

Deodată o șalupă mare se desfăcu de yacht. In ea se aflau patru oameni cu pielea bronzată și nasul încovoiat, cari vâsleau cu repeziciune. Prora vasului scârțâi pe nisipul de pe mal. Cei patru oameni debarcară. Unul rămase să tragă barca. Ceilalți se duseră spre automobilele care se opriseră cu spatele spre plajă.

Zuco zise scurt:

— Faceți repede!

— Da, stăpâne, răspunseră câteșitrei înclinându-se adânc.

La oarecare distanță, în stânga și în drepta, Wallis și Wup priveau în jur.

Aveau amândoi câte un *browning* în mână.

Dacă vre-un individ s'ar fi apropiat atât încât să vadă cele ce se petreceau, Wallis și Wup aveau ordin să ucidă fără milă pe inoportun și să-l arunce în apă, cu o piatră legată de gât, ca să rămâie pe fundul mării.

Dar, locul fusese bine ales. Departe de orice drum, într'un punct în care malul forma un cot și o peninsulă acoperită de arbori, masca vaporașul ancorat acel loc era absolut pustiu.

Și Wallis și Wup n'avură prilejul să facă uz de armele lor.

Pe când ei vegheau, Zucco descoperise, în partea dinapoi a automobilelor, un fel de sertare invizibile pentru cine nu le știa. Erau prevăzute cu niște inele de fier. Cei trei servitori și cei trei marinari apucară de acele inele și traseră. Și sertarele eșiră pe jumătate, având exact lungimea și lărgimea șasiurilor automobilelor.

Acele sertare erau pline cu monede de aur și de argint, cele dintâi în cantitate mai mare de cât celelalte.

Era acolo exact valoarea a trei milioane opt sute optzeci și șase de mii două sute lire (3.886.200).

Dar, sertarele erau atât de grele, încât cei șase oameni fură nevoiți să-și unească forțele ca să le ducă unul după altul la șalupă. Și șalupa trebui să facă de trei ori drumul dus și întors dela mal la vaporaș, unde sertarele fură îmbarcate.

După a treia transbordare, Zucco strigă:

— Wallis ! Wup ! îmbarcați-vă !

Dar, pe când stăpânii și marinarii se îmbarcau, cei trei servitori făcură să vireze automobilele, întorcându-le cu fața spre fluviu, blocară volanul de direcție, lansară motoarele și săriră repede jos.

Automobilele cenușii, lăsate în voia lor, rulară până la mal, într'un punct în care acesta era puțin surpat. Se clătinară, se aplecară și se rostogoliră căzând peste cap în apă, cu un zgomot răsunător, în mijlocul unor formidabile țâșnituri de spumă și fură repede înghițite.

In această dramă extraordinară cele trei mașini cu fund dublu, își terminaseră rolul.

Cinci minute mai târziu, după ce șalupa fu ridicată pe bord și toți se îmbarcară, vaporul ridica ancora, eșea din apele fluviului, trecea prin baia Chesapeake și dispărea în infinitul Oceanului.

Zucco, Wallis și Wup nu mai erau pe continentul american, teatrul extraordinarei lor întreprinderi.

Tokman, complicele lor, părăsise și el continentul, cu câteva ore mai 'nainte. La amiazi, el se îmbarcase în apropierea Boston-ului, la nord de New-York, pe un brick-goeletă ancorat în fundul unei mici băi și pe care flutura pavilionul german. Sosi și el cu un automobil cenușiu, dar fără servitor. Și ajută el singur marinarilor de pe goeletă să încarce într'o barcă sertarul plin de monede de aur și de argint pe care le obținuse în schimbul bancnotelor la băncile din diferitele orașe în care se oprise. Tokman, împinse apoi automobilul în mare.

In timpul acesta, la New-York, în două camere dela al douăzeci și șaselea etaj al lui Woolworth building, cei tre cercetași italieni și cei trei falși cercetași, dormeau mereu.

CAPITOLUL V

Deșteptarea cercetașilor

Cercetații italieni nu se deșteptară decât între patru și patru și jumătate în după amiaza zilei de 7 Iulie.

Primul care deschise ochii fu Marius Columbo. Camera era în completă obscuritate și el nu văzu nimic.

Rămase o clipă nemișcat cu ochii căscați. Apoi frecându-și pleoapele, chemă cu jumătate glas:

— Raimond, Jan Bart!

Nimeni nu-i răspunse.

Așteptă câteva clipe. Apoi strigă mai tare:

— Ei! mii de pipe! Raimond! Jan Bart!

De data asta auzi un mormăit în dreapta sa, unde era patul lui Raimond și un scărțăit de droturi, în stânga, unde era Jan Bart.

Atunci Marius se gândi la triumf, la cec, la bogăție, la glorie. O bucurie imensă îl năpădi și ridicându-se în pat, urlă:

— Raimond! Jan Bart! sculați-vă, mii de milioane de fulgere! Și să se facă lumină, mii de pipe!

— Și lumină se făcu! exclamă glasul vesel al lui Raimond, care întinzând brațul, întoarse butonul electric.

Un policandru cu zece becuri, atârnat în mijlocul tavanului, se aprinse și camera fu inundată de o lumină puternică.

Jean Bart, întinse brațele, căscă, se sculă în sus, privi pe camarazii săi și începu să râdă î tăcere, cu ochii albaștri copilărești, încă umflați de somn.

— Haide! zise Raimond, sărind din pat, să ne îmbrăcăm.

Se aplecă spre ceasul, pe care îl pusese înainte de a se culca, pe masa de lângă pat și văzu că arăta ora douăsprezece.

— Amiazi! observă el. Oho! am dormit aproape douăzeci și patru de ore... Dar,... ce e asta? Ceasul e stat? Și cu toate astea mi-aduc aminte că l'am întors înainte de a mă culca, și erau orele trei trecute. N'ar trebui să se fi oprit încă.

Il întoarse iară, fără a da prea multă importanță acestui lucru.

Intre timp, Marius și Jan Bart, începuseră să-și puie pantalonii, ciorapii și ghetele.

Raimond îi imită și trecură apoi împreună, într'o vastă cameră de baie, alăturată.

După zece minute, eșiră de acolo reîmprospătați, curați, pieptănați, cu ochii limpezi, obrazul fraged și odihnit.

Se îmbrăcară repede, fluerând, fredonând și cântând cantonete italiene și Marius, care fu cel dintâi gata, se duse să ridice transperantele și să deschidă fereastra, pe când Raimond, deschizând portofoliul, scoase cecul lui Carnegie și fluturându-l triumfător, se apucă să danseze un dans marinăresc, în fața lui Jan Bart, care bătea tactul cu piciorul.

Și când fereastra fu deschisă, năvăli în odae un zgomot care venea de departe.

— Ce e tapajul ăsta? zise Raimond, punând cecul în portofoliu și portofoliul într'un buzunar dinăuntrul bluzei.

— Asta, zise Raimond, râzând, e mulțimea care, fără îndoială, ne așteaptă de azi dimineață și acum, ne aclamă.

Fereastra n'avea balcon, ci numai o simplă bară de rezimat.

Cei trei băeți se rezimară de ea, aplecându-se în jos. Și văzură o mulțime imensă care se îngrămădea în strada din fața casei și pe străzile laterale la picioarele lui Woolworth Bulding.

Mulțimea aceea împiedica orice circulație de vehicule și

din mijlocul ei eșea un zgomot confuz.

Dar, când apărură cei trei cercetași, murmurul se transformă într'o formidabilă clamoare de aplauze ce se uneau ca o salvă de detunături continue. Și în mulțimea aceea întunecată, drapelele ce fluturau păreau pete albe ce se mișcau...

— Uluitor ! zise Raimond, impresionant.

— Da ! uluitor ! repetă Marius, entuziasmat.

— Da, da, strigă Jan Bart ! Dar eu văd altceva.

— Ce lucru ? Intrebară ceilalți împreună.

— Că ceasul tău a stat de mai multe ore Raimond. Ia uită-te la soare. E la jumătatea drumului între zenit și orizont la apus. Trebue să fie cel puțin patru după amiazi !

Și dacă mulțimea așteaptă de azi dimineață, trebue să trige de entusiasm și de nerăbdare !

— Ei bine ! zise Raimond, trebue să eșim. Trebue să ne ducem la Banca de Stat și să schimbăm cecul. Haidem, să căutăm pe d. Zucco și pe colegii săi, cari trebuie să ne aștepte în salon, sau pe terasă.

— Haidem ! zise Jan Bart.

— Așteptați ! le făcu semn Marius. Dar, ce naiba ! Voi nu știți ce înseamnă demonstrațiile populare ?

Și luând un ton de o solemnitate comică, zise :

— Să salutăm acest popor care ne aclamă și aclamă în noi Italia, domnii mei !

Se aplecă pe fereastră și scoase pălăria și o flutură în aer, salutând de mai multe ori. Raimond și Jan Bart imitară pe veselul lor camarad. Și uraganul aclamatorilor spori, făcând să tremure văzduhul în jur.

Apoi, cei trei cercetași se îndreptară spre ușă. Raimond făcu gestul de a o deschide. Dar ușa nu se deschise. Apăsă mai tare pe clanță, împinse. In zadar !

— Dar asta ? E închisă ?

— Desigur, zise Jan Bart. Văd limba cheei în broască.

— Și cheea e de partea cealaltă, adăogă Marius.

— Desigur Zucco a închis-o ca să nu intre vre-un vizitator importum.

— De sigur.

— Să batem. Va auzi !

— Tocmai !

Și, râzând, cei trei cercetași începură să dea cu pumnii în ușă. Așteptară. Dar ușa nu se deschidea.

— Ei ! Domnule Zucco ! urlă Marius cu vocea lui puternică. Tăcerea singură le răspunse.

Raimond murmură :

— Mi-e foame !

— Și mie !

— Și mie mi-e foame, adăogă Jan Bart. N'am băgat în

gură de cât o lingură de supa și un ou și dela Lisabona pân'aci am mâncat atât de puțin în cât...

— Un motiv mai mult ca ușa să se deschidă, replică Raimond. Mai chiamă odată Marius. Tu ai vocea mai tare.

Marius chemă, strigă, urlă.

Nimic !

— A ! m'am săturat, zise Raimond scos din fire. Ce-o fi făcând d. Zucco ăsta ! Ii se pare că nu sunt deajuns douăzeci și patru de ore de somn ?

— Să deschidem ușa ! hotărî Marius, care era totdeauna pentru rezoluțiile extreme.

Foamea și dorința de a se duce la Banca de Stat și apoi de a supraveghia îmbarcarea *Aeroc*-ului pe nava „Celto di Napoli" făcu și pe Jan Bart să fie de părerea lui Marius. Și Raimond aderă numai decât și el.

Cei trei cercetași, n'aveau desigur nici o bănuială. Se gândeau că Zucco și colegii săi erau poate reținuți unde-va de vreo ocupație în legătură cu plecarea și că servitorii puși la intrările apartamentului, nu auziseră strigătele lor. Dar tocmai acei servitori ar fi putut să le servească ceva de mâncare, în așteptarea lui Zucco, care nu se putea să întârzie, de oarece era aproape ora patru după amiazi și vasul *Orașul Neapole* pleca la opt, pe cât știau ei.

Raimond, Marius și Jan Bart se proptiră cu un picior pe covorul gros, rezimară de ușă umărul drept și cu o sforțare comună, împinseră. Ușa era cu două canaturi și prevăzută cu un sistem, care nu permitea să se deschidă, fără ca cheia să se întoarcă în broască. Dar tocmai faptul că avea două canaturi, o împiedica de a fi prea solidă. Lemnul trosni, se rupse ; cheia sări și unul din canaturi se deschise.

Cei trei cercetași se găsiră în salonul cel mic. Dar și aci ușa era închisă. Noui chemări, noui strigăte, noui bătăi în ușă, dar nimeni nu veni să le deschidă.

— La dracu ! Ce înseamnă asta ? Intrebă Raimond.

Erau câteși trei uimiți dar nu îngrijjorați, fără voie feriți de orice teamă de prezența ceculul în portofoliu și a portofoliului în buzunarul lui Raimond.

Și forțară și această ușă.

In sala cea mare, nimeni. Strigăte și chemări rămaseră fără rezultat.

In sfârșit, după un sfert de oră de strigăte repetate si de bătăi în ușă, cei trei cercetași fură nevoiți să constate cu uimire că vastul apartament era pustiu: nici membri C. P. T.-ului, nici servitori. Și ușa ascensorului, — de fier, — era închisă cu cheia.

— Bravo ! — și Marius începu să simtă fierbându-i sân-

gele în vine, găsind gluma de prost gust. Știi că au haz, domnii ăștia ?...

— Mai e o ușă pe care n'am deschis-o, zise Jan Bart.

— Care ?

— Veniți !

Traversară pentru a douăzecea oară salonul, biroul, o cameră de tualetă, altă cameră închisă și se pomeniră în fața unei uși.

Acolo, strigară... Și deodată li se răspunse. Era o voce, care li se păru foarte tinerească deși puțin cam răgușită și al cărei puternic accent milanez îi uimi. Și vocea aceea zise:

— Ei, ce e acolo ?

Se priviră încurcați.

Dar Raimond își recăpătă repede sângele rece și zise cu autoritate :

— Cine e îndărătul ușei ?

— Dar voi, cine sunteți ? zise vocea milaneză.

— Noi suntem cei trei cercetași !

— La naiba ! murmură vocea.

Se făcu o tăcere. Tăcere scurtă, căci Raimond strigă :

— Deschideți !

Dar tăcerea continuă.

— Deschideți ! repetă Raimond, sau spargem ușa. Iarăși nimic.

— Haidem ! Jan Bart ! Marius ! Se opintiră înfuriați. Ușa gemu, trosni și se deschise brusc.

Și cei trei cercetași, înmărmuriți, se pomeniră într'o cameră în care erau trei paturi luminate de lumina electrică aprinsă.

Pe paturile acelea ședeau trei băeți îmbrăcați ca cercetași italieni și semănau în mod straniu cu ei : statura, culoarea părului, a ochilor, trăsăturile generale...

La prima ochire se crezură victimele unei halucinații.

Dar, repede constatară deosebirile în forma nasului, a gurilor, a obrazurilor și mai ales în expresie. Și reveniră la realitate.

— Oho ! murmură Raimond ce înseamnă asta ? Ce faceți voi aci, îmbrăcați ca noi și deghizați desigur ca să semănați cu noi ?

Cei trei băeți, cu ochii holbați de spaimă, priveau fără să clipească pe cei trei cercetași.

— Mii de pipe ! strigă Marius, ce, sunteți muți câte și trei ?

— Haideți ! vorbiți ! ordonă Jan Bart cu vocea lui calmă, dar cu un ton de energie imperioasă.

Așteptară, tremurând de excitare. Dar. cei trei falși cercetași continuau să tacă.

Atunci, Raimond, care tremura de furie, nu se mai putu stăpâni. Apucă de piept pe cel care semăna cu el și zguduindu-l cu violență îi ordonă :

— Vorbește, tu ! Dacă nu !... Spune repede, cine ești și ce faceți voi aici ?

— A ! pe dracu ! zise falșul cercetaș pe un ton sfidător. dar în care se ghicea teama.

Și se zbătu, încercând să-și tragă din mâinile lui Raimond basmaua de care îl apucase.

Dar Balsan avea pumnul solid. Nu-i dete drumul și strigă, exasperat :

— Vrei să te bat ca să te fac să vorbești ?

— Da ! observă Jan Bart. E aci un mister, care trebuie lămurit. S'au întâmplat lucruri pe care noi nu le știm...

— Mii de pipe ! urlă Marius, vorbiți, unul sau altul, căci dacă nu aveți afface și cu mine.

Și cu amândouă mâinile apucă și el de umeri pe acela, care îi semăna lui.

Jan Bart făcu acelaș lucru cu cel care era deghizat ca dânsul. Și timp de un minut ei se priviră ochi 'n ochi unii cu furie, ceilalți cu teamă...

Aceștia din urmă se încăpățânau totuși să nu vorbească. La ce se gândeau ?

Știau bine că acești tineri erau cei trei eroi cărora le furaseră o avere.

Și tăceau, fără îndoială temându-se că mărturisirea delictului lor le va aduce o pedeapsă teribilă, căci simțiau instictiv că Raimond, Marius și Jan Bart erau mult mai tari de cât ei.

Așa, că cei trei complici ai hoților persistau în mutismul lor.

— A ! m'am săturat ! declară Raimond. Și de vreme ce nu voiți să vorbiți, vom afla adevărul prin alte mijloace. Dar, pân'atunci nu veți fugi !

Marius, Jan Bart, legați-i bine, ca să nu poată fugi.

— Așteaptă ! mă duc să caut frânghiile. Și dând drumul aceluia care-i semăna așa de bine se duse la fereastră unde atârnau sforile de la transperante.

— Nu ! nu ! bâlbâi cel mai mare dintre pungași, plecând capul și strângând pumnii gata de luptă.

Incurajați de exemplu, ceilalți doi îl imitară. Și era să se isce o bătae, dacă Raimond n'ar fi văzut intrând un nou personaj.

— Jan Bart, zise el, lasă-l pe al tău !

Și el însuși se depărtă de pat, ca să se uite la un domn înalt, cu aspectul sever. care în momentul acela intra grăbit în cameră.

— Aoh ! făcu acesta.

Exclamația făcu pe Marius și pe Jan Bart să se întoarcă și pe cei trei, cari ședeau pe marginea paturilor, să holbeze ochii. Urmă o tăcere. Raimond fu primul care-și reveni și făcând un pas spre noul venit, zise.

— Domnule, înțelegeți italiana ?

— Da ! o înțeleg și o vorbesc puțin.

— Ei bine ! iată.

Și povesti cele întâmplate.

Domnul, care ascultase cu o vădită emoție, zise cu glas tremurător :

— Ah ! înțeleg ! înțeleg ! V'au furat cecul !

— Cecul ? bâlbâiră împreună Marius și Jan Bart, pălind.

Dar, Raimond strigă brusc :

— Nu ! Nu ! De vreme ce-l am aci !

— Ia să vedem !

Raimond scoase repede portofoliul, îl deschise și scoase hârtia îndoită.

Domnul o luă, o examină și strigă imediat :

— Ce spuneam eu ! e falș !

— Falș ?

— Da.... da... yes ! falș !

Cei trei cercetași crezându-se victimele unui vis, auziră totuș pe domnul acela, care le spunea :

— Eu sunt Smithson, noul șef al poliției new-yorkeze. Ziarele anunțaseră că azi vă veți duce la Banca de Stat spre a schimba cecul și că vă veți îmbarca apoi pe vasul „Citta di Napoli"... Bineînțeles, de la amiazi, a trebuit să postez un triplu cordon de polițiști și de soldați de la Woolworth Building până la Banca de Stat și de aci până la cheiul de îmbarcare, ca să puteți trece.

Voiam să vorbesc cu Zucco și cu colegii lui și am venit aci. Asecensorul era închis și, în jur, nimeni.

Mă dusei la Banca de Stat, crezând că voi găsi pe Zucco. Nu văzui de cât pe d. Smithey, care'mi spuse că trebuia să veniți numai spre a vă lua rămas bun, căci fuseseți la dânsul alaltăeri și încasaseți valoarea cecului în bilete de bancă.

In bilete de bancă ! Lucrul mă uimi.

Așteptai totuș. Ora fixată sosi, dar nu se văzu nimeni ! Mă înapoiai aci : totul închis, tăcere generală. Atunci mi-am zis : „S'a întâmplat ceva extraordinar". In timpul ăsta, afară, lumea se împacienta .

Ați apărut câteși trei la ferestre. Venii iară, și găsii totul închis. Nimeni ! Atunci am adus un lăcătuș, am pus să deschidă ușa ascensorului. Găsii cu uimire ușile desfundate. Și iată-mă-s aci ! Ghicesc totul ! E ușor. Cecul acesta e falș. Și acești nemernici au jucat alaltăieri rolul de cercetasi spre a

înșela pe Smithey și ca să permită domnilor Zucco și Compania să înhațe un milion de dolari. Iată !

Raimond, Marius și Jan Bart nu-și credeau auzului.

— Ei ! Ola ! strigă d. Smithson.

O duzină de polițiști în uniformă veniră din sala cea mare.

Șeful dete un ordin în englezește. Și trei polițiști înhățară pe cei trei falși cercetași și îi scoaseră afară cu toate împotrivirile și ureltele lor.

Apoi, Smithson dete alte ordine tot în englezește. Și cei nouă polițiști rămași se răspândiră prin apartament, fără îndoială, spre a perchiziționa.

— Domnilor cercetași, continuă Smithson în italienește, vreți să mă urmați ?

Vom merge la Banca de Stat ca și când nimic nu s'ar fi întâmplat. Și acolo se va explica tot ce nu știu eu. Vom telefona pretutindeni. Firește, de patruzeci și opt de ore hoții trebuie să se fi cotorosit de bancnote, ale căror serie și numere sunt fără îndoială cunoscute la Banca Statului. Și vom afla. Veniți !

Prea uluiți ca să fie cu adevărat disperați, Raimond, Marius și Jan Bart, neputând crede în realitatea acelei catastrofe fantastice, urmară pe Smithson.

Jos, în coridorul particular, erau îngrămădiți polițiștii. Afară, în stradelă, ocupată numai de trupe și de unde pornea întreitul cordon de soldați, care menținea trecerea liberă până la bancă, automobilul personal al lui Smithson aștepta. Era o mașină mare, închisă.

Urcându-se împreună cu Smithson descoperiră în ea pe cei trei mici șarlatani ghemuiți într'un colț și plângând.

Automobilul, cu perdelele lăsate porni cu mare viteză. La Bancă, adevărații și falșii cercetași fură despărțiți. Erau acolo, Smithey, Carnegie, care fusese chemat în grabă, Gaynor primarul New-York-ului, Smithson, șeful poliției, Glane judecătorul de instrucție, un secretar și trei ofițeri de poliție. Și atunci totul fu lămurit. Falșii cercetași povestiră toată afacerea și mărturisiră totul.

După ce fu terminat interogatorul, telegrame și radiotelegrame fură trimise în toate direcțiile și din minut în minut urmară convorbiri telefonice din care se află că în tot timpul zilei precedente și al dimineței din ziua aceea, toate băncile din New-York și din orașele învecinate, pe o rază de patru sute de chilometri, daseră aur și argint în schimbul unor bancnote. Și se transmiseră numerele și seriile bancnotelor încasate. Nu mai încăpea îndoială : erau biletele care fuseseră date falșilor cercetași. Se află imediat că hoții reușiseră să se scape de toate bancnotele.

Insfârșit, noaptea târziu se închise acea extraordinară ședință.

Cei trei cercetași, cari în uluirea lor nu-și puteau da seama cum pututseră dormi patruzeci și opt de ore, iar nu douăzeci și patru cum crezuseră, se treziră deodată singuri cu Carnegie, Smithson și Smithey.

In momentul acela îi stăpânea o singură senzație : le era foame.

Prânzul aștepta pe Smithey de două ceasuri. El invită pe toți. Se așezară la masă. Dar, numai cei trei tineri mâncară. Și mâncară mult căci, în adevăr, mureau de foame.

Și, când fură sătui, când, eșind din sala de mâncare, se găsiră într'un luxos salon unde li se servi cafeaua ; când după ce băură cafeaua se gândiră să se privească, atunci, deodată, vălul pe care-l avuseseră pân'atunci pe ochi, se rupse și înțeleseră că domnii Zucco, Wallis, Wup și Tokman le furaseră cele cinci milioane !

CAPITOLUL VI

Consiliul de război

Copii după vârstă, Raimond, Marius și Jan Bart, valorau cât mulți bărbați prin caracterul, curajul, inteligența, spiritul de inițiativă și rezistența lor fizică.

Afară de asta, aventurile pe care le avuseseră în Africa și în cursul trecerii Oceanului cu aeroplanul, le întărise toate acele calități care făceau din ei, tipul perfect al tineretului italian.

Ei puteau plânge, plânseră adesea după plecarea lor din Europa, dar totdeauna de bucurie sau de durere când erau mișcați de suferințele sau de triumful unuia dintre ei.

Dar, în împrejurarea aceea, de vreme ce nu era vorba de cât de bani, deși acești bani reprezentau pentru ei și pentru familiile lor o bogăție enormă, cei trei cercetași aveau sufletul prea nobil și inima prea curagioasă ca să se lase în voia disperării, care ar fi fost nedemnă de ei.

Și primele cuvinte rostite de Raimond, cel mai mare dintre ei și șeful lor, fură acestea :

— Banii s'au dus, dar onoarea și gloria au rămas !

— Ai dreptate ! pe toți dracii ! zise Marius, cu un fulger în ochi.

— Tocmai ce voiam să spun și eu zise Jan Bart, cu obișnuitul lui sânge rece.

Și Raimond reluă.

— Bine înțeles, ne pare rău de cele cinci milioane.

Dar Carnegie cu un gest liniștit. întrerupse pe cercetași și cu vocea lui gravă zise :

— Tinerii mei amici, cele cinci milioane din primul cec s'au dus... dar iată alt cec : are aceeasi valoare ca și celălalt. D. Smithey vi'l va schimba imediat, dându-vă în loc o scrisoare de credit asupra Băncei Italiei. Nava *Citta di Napoli* pleacă abia mâine. Vă veți îmbarca. Și veți uita această întâmplare, neamintindu-vă de cât că ați realizat visul trecerii Atlanticului în aeroplan.

Apoi, zâmbind, întinse cecul lui Raimond.

Smithey și Smithson, foarte emoționați se sculaseră.

Sărind în picioare cu o singură mișcare, cei trei aviatori priveau pe Carnegie și, de data asta, ochii lor se umeziră.

Dar, brusc, sub influența acelei telepatii care foarte adesea, îi făceau să aibă acelaș gând în acelaș minut, se priviră și se înțeleseră.

— Domnule ! Declară Raimond, întinzând mâna, primim acest cec, da, îl primim dar numai într'un singur caz...

— Și care amicul meu ? răspunse Carnegie fără a manifesta vreo surprindere.

— In cazul în care vom găsi hoții, fără să găsim banii.

— Ce vreți să spuneți ? întrerupse Smithson.

— Mă explic, continuă Raimond, cu autoritate. Mulțumim, recunoscători, d-lui Carnegie, care nu vrea ca noi să pierdem din pricina mișeliei a patru bandiți, beneficiul traversării Atlanticului. Și primim cu bucurie și recunoștință, o repet, generozitatea sa. Dar, aceasta nouă generozitate voim s'o meritâm printr'o nouă întreprindere. Sunt sigur că Marius și Jan Bart se gândesc ca și mine. Și iată gândul nostru :

Am trecut prin aventuri și pericole.

Dar, aventurile și pericolele ne plac. A fost o aventură periculoasă aceea de a trece Atlanticul. Va fi ceva și mai emoționantă aceea de a căuta, de a urmări și de a prinde însfârșit pe cei patru hoți al milionului de dolari...

Ei bine! Iată ce vrem să facem: voim să găsim și să arestăm cu sau fără concursul polițiilor din lumea întreagă, pe domnii Zucco, Wallis, Wup și Tokman... Și când acești bandiți vor fi în închisoare, numai atunci, domnule Carnegie, dacă credeți că sforțările noastre nu vor fi fost nefolositoare și vor fi contribuit la capturare, atunci numai ne veți da, dacă vreți, un al doilea cec. Iată!

— Perfect ! asta e și părerea noastră, spuseră Marius și Jan Bart.

D. Carnegie, Smithson și Smithey rămaseră câteva clipe cufundați într'o admirație mută. Apoi, împreună, întinseră amândouă mâinile, primul lui Raimond, al doilea lui Jan Bart și al treilea lui Marius și fuseră unul după altul.

— Accept! și vă ofer un credit nelimitat pentru cheltuelile necesare.

— Toți polițiștii și detectivii din Statele-Unite vor fi la ordinele voastre.

— Toate băncile din cele două Americi, vă vor fi deschise ziua și noaptea, ca să puteți ridica în orice moment fondurile puse la dispoziția dv. de d. Carnegie.

Și le strânseră mâinile cu efuziune. Apoi, de comun acord, se așezară în jurul mesei și Carnegie zise lui Smithson:

— Să vedem! Aveți vre-o idee asupra direcției urmată de bandiți și asupra locului unde s'ar afla?

— Da am o idee, care mi-a venit, citind comunicările telefonice, telegramele și radio-telegramele provenind dela bănci. Fiecare bancă a dat ziua și ora în care s'au efectuat vărsămintele de aur și de argint. Am făcut un rezumat al acestor indicații și...

— Și rezultatul? întrebă Smithey.

— Acesta: ultimele orașe vizitate de hoți sunt Washington, la sud de New-York și Boston, la nord... și cum aceste două orașe, situate la vre-o șapte sute de kilometri unul de altul, au fost vizitate în acelaș timp, aceasta dovedește că hoții s'au despărțit...

— Primul rezultat. Apoi?

— Apoi. După socotelile mele, rezultă că toate orașele dela vest și dela sud de New-York au încasat de trei ori mai multe bancnote decât orașele de la nord și în proporții riguros exacte. Or, hoții erau patru. Deci, trei au fugit înspre Washington și unul singur în spre Boston.

— Foarte bine! aprobă Marius, încântat de raționamentul șefului poliției.

— Și conchideți ? întrebă Carnegie.

— Conchid că trebue să începem cercetările refăcând drumurile parcurse de hoți. Orele vărsămintelor notate de bănci ne vor servi la eșalonare. Vom cere de pretutindeni semnalmentele indivizilor, cari au ridicat aur sau argint în schimbul biletelor. Și la Washington și la Boston, punctele extreme ale operațiilor lor, vom căuta să aflăm încotro au luat-o.

— Părerea mea, observă Smithey, e că n'au rămas pe continent. Washington și Boston sunt amândouă aproape de mare. Hoții s'au îmbarcat.

— Așa cred și eu, zise Smithson.

Deci, când vom avea semnalmentele lor, care se deosebesc desigur de aspectul sub care am cunoscut noi pe cei patru fondatori ai C. P. T.-ului, vom telegrafia în toate porturile principale din lume, astfel încât toate vasele să

fie supravegniate la sosire. Intr'un cuvânt se vor lua toate măsurile dictate în asemenea împrejurări.

— Da, toate! confirmă cu energie, Carnegie. Și nu vă dați înlături dela nicio cheltuială. Căci eu plătesc. Când începeți?

— Dar... imediat! Nu mi-e somn și dacă cei trei cercetași....

— Oh nu! întrerupse Raimond. Înțelegeți că după un somn de 48 de ore nu putem fi obosiți.

Dar Smithson adăogă:

— In orice caz aveți toată noaptea ca să vă odihniți, căci nu putem începe să cercetăm băncile decât dela nouă de dimineață când se deschid. Până atunci, d-nii Carnegie-Smithey și eu, vom pregăti toate hârtiile oficiale pentru ca nici o piedică să nu ni se puie în cale.

Fiecărui din noi îi trebuesc scrisori de credit și de recomandație morală pe lângă directorii de bancă; fiecăruia dintre voi trei, câte un carnet de identitate, cu pecetea președintelui republicii și a ministrului de externe, ca să puteți obține ajutorul autorităților și în străinătate. Din fericire atât președintele cât și ministrul, se găsesc la New-York. Mă voiu duce să le vorbesc, cu toată ora târzie, ca să ne dea iscăliturile. Mâine de dimineață, totul va fi gata și vom putea pleca.

— Bine! aprobă Raimond. Dar cum vom proceda?

— Iată ideea mea, răspunse șeful poliției. Vă pun la dispoziție pe unul din cei mai buni detectivi ai mei, care vă va fi de mare folos mulțumită faptului, că cunoaște multe limbi străine, atât europene, cât și din cele vorbite pe continentul american, afară de asta, are o inteligență vie și o memorie prodigioasă.

— E vorba de John Rock ? întrebă Smithey.

— Da.

— E un om remarcabil, în adevăr, zise Carnegie.

— Ei bine! Impreună cu John Rock veți vizita băncile dela est și dela vest de New-York, până la Washington. Iar eu, voiu cerceta pe cele dela nord, până la Boston, inclusiv New-York.

— Bine! zise Raimond. Și pe urmă?

— Pe urmă, vor decide împrejurările.

Vom comunica între noi prin telefon, telegraf și radiotelegrafie.

— Cu un alfabet secret, nu e așa? întrebă Marius.

— Se înțelege! Acest alfabet va fi comunicat, din ordinul secretarului de stat, direcției poștelor și comunicările noastre vor avea prioritate asupra oricăror alte comunicări, de îndată ce vor fi prezentate la ghișeu»

— Foarte bine! aprobă Jan Bart. Dar pentru toate astea ne trebue un automobil, căci *Aeroc*-ul n'ar fi comod din pricina opririlor prea numeroase.

— Il veți avea, zise Smithson, surâzând. E puternic, rapid și comod. John Rock e un mecanic încercat. Dealtfel cred, ca și voi...

— Eu da, răspunse Raimond și Marius, deasemenea Jan Bart, de mâine, va învăța și el.

— Dar *Aeroc*-ul întrebă Marius. Fu Carnegie care răspunse

— Mâine dimineață va fi ridicat de pe platforma unde e rămas în paza trupelor, spre a-l apăra de admirația prea demonstrativă a mulțimii și va fi înfășurat într'o imensă pânză...

— Scuzați, observă Raimond. E mai bine să ne ducem să-l demontăm chiar pe platforma unde se găsește. Vom împacheta fiecare parte separat și...

— Ai dreptate, întrerupse Carnegie, și va fi transportat în propriul meu garaj de automobile. Am acolo o sală care îi va fi exclusiv destinată. Ușile vor fi închise, pecetluite și supraveghiate zi și noapte de servitori credincioși. Și când veți voi, vă veți regăsi. *Aeroc-ul* intact fără ca nimeni să-i fi putut examina mecanismul.

— Vă mulțumesc, zise Raimond. Cred că acum totul e stabilit, nu e asa d-le Smithson?

— Totul! Acum putem pleca! Intâlnirea, aci, mâine dimineață. In curtea Băncii de stat cele două automobile, al vostru și al meu, vă vor aștepta la orele opt.

— După ce cercetașii, vor demonta *Aeroc*-ul, zise Smithey, ne vom înapoia aci, unde voiu spune să li se pregătească trei paturi într'un salon comun, ca să se poată repauza câteva ore înainte de plecare.

— Aprobat! zise Carnegie, ridicându-se. După ce *Aeroc*-ul va fi demontat, voiu aduce chiar eu cu automobilul pe acești trei tineri eroi. Pe mâine, Smithson!

— Pe mâine, domnilor !

— Pe mâine!

In mica stradelă în care se găsea intrarea particulară a directorului Băncii de stat, Raimond, Marius și Jan Bart se urcară în automobilul lui Carnegie, iar Smithson într'al său. Și se separară.

Pe mal, nu departe de podul Brooklyn, cercetașii și Carnegie trecură din automobil într'o barcă cu motor, care aparținea miliardarului și care avea totdeauna pe bord doi mecanici și un pilot. Și barca se îndreptă cu viteză înspre Statua Libertății, nu departe de care se vedea platforma pe care aterizase *Aeroc-ul*, care acum era păzit de soldați

Cu ajutorul a câtorva soldați, cei trei cercetași demontara repede aeroplanul. Fiecare parte fu înfășurată în pânze imense, aduse de barca cu motor dela un depozit de pe coastă al cărui proprietar era cunoscut de Carnegie. Motorul, după ce fu bine uns, fu lăsat în nacelă. Apoi barca-automobilă remorcă platforma până la râul Hudson. Cu toate că era noapte, mulțumită aurului lui Carnegie, se găsi numai decât un imens camion pe care fu transbordată nacela împreună cu motorul. Celelalte părți fură transportate cu brațele. Și în mai puțin de o jumătate de oră, gloriosul aparat era închis în sala garajului lui Carnegie. Ușa fu închisă cu cheia și sigilată cu plumb topit, pe care miliardarul își imprimă pecetea proprie. El dete apoi instrucții oamenilor săi asupra modului cum trebuiau să păzească zi și noapte ușa aceea care da într'un imens hall.

Apoi reconduse pe cei trei cercetași la Banca de stat, unde Smithey în persoană îi primi și îi însoți până în camera ce le-o pregătise.

Cei trei tineri se culcară și cu toate gândurile care îi frământau, tinerețea învinse și ei adormiră îndată ce puseră capul pe pernă.

In timpul acesta, închiși în trei celule separate, falșii cercetași se gândeau la greșala care o făcuseră de a nu imita pe oamenii cinstiți și de a se fi avântat într'o întreprindere atât de hazardoasă.

Părinții lor nu suferiseră nimic, fiindcă putură dovedi că fuseseră înșelați de cei patru bandiți asupra însărcinării ce voiau să dea fiilor lor.

CAPITOLUL VII

Plecarea

Toată noaptea, cele patru orașe, care compun New-York-ul, fură în picioare. Marile artere erau înțesate de lume, localurile publice nu se închiseseră, cu toate ordonanțele poliției. Și pretutindeni nu se vorbea decât de ceeace ziarele de seară numeau „Misterul celor trei cercetași". Nimeni însă nu știa ceva precis. Insfârșit, pe la ora unu, nenumărați vânzători de ziare se răspândiră pe străzi, urlând cât îi ținea gura:

— *New-York Herald*! Adevărul asupra „Misterului celor trei cercetași"! Comunicatul oficial al poliției. Interview cu d. Smithson!

In dimineața aceea, *New-York-Herald* se vându, între orele șase și șapte, în mii de exemplare :

Pe prima pagină. cu litere. grase se citea acest comunicat:

MISTERUL CELOR TREI CERCETAȘI

Comunicat oficial al poliției

Zucco, Wallis, Wup și Tokman, fondatorii-directori ai C. P. T.-ului, nu sunt decât patru bandiți.

Cu complicitatea, de mult pregătită, a patru mici derbedei, anume îmbrăcați și deghizați, s'au dus și au ridicat, în bancnote, dela Banca de stat valoarea cecului Carnegie, pe când adevărații cercetași fuseseră adormiți pentru patruzeci și opt de ore cu ajutorul unui narcotic.

In ziua de 6 și în dimineața de 7 Iulie, Zucco, Wallis Wup și Tokman, operând fiecare pe cont propriu, s'au prezentat la toate băncile orașelor din jurul New-York-ului și au schimbat toate biletele de bancă în monede de aur și de argint.

Poliția a început cercetările.

Cei trei cercetași vor colabora cu poliția spre a descoperi și aresta pe hoți.

Un premiu de o sută de mii de dolari va fi împărțit între persoanele, care vor putea da indicații, ce vor fi recunoscute mai târziu ca fiind direct folositoare pentru arestarea individuală sau separată a celor patru bandiți.

Ziarul mai publica apoi, un interview cu Smithson, Șeful poliției povestea toate detalile fantasticei aventuri, dar nu spunea nimic despre planurile poliției și ale celor trei cercetași. Ba chiar, spre a deruta publicul și pe eventualii complici, pe cari poate că bandiții îi lăsaseră la New-York ca să-i informeze, Smithson afirma, în interview, că cei trei cercetași, fiind prea obosiți și îndurerați, nu vor pleca din New-York decât la 10 Iulie.

Astfel, mulțumită acestei abile minciuni, nici o mulțime curioasă nu se îngrămădea în jurul Băncii de stat, în dimineața aceea de 8 Iulie și atât polițiștii cât și cei trei cercetași își putuțră pregăti plecarea, fără ca cineva să bănuiască, sau să prindă de veste.

La crele șapte, Raimond, Marius și Jan Bart erau gata. Nu voiseră să-și scoată uniformele de cercetași, dar Smithson le procurase lungi mantale impermeabile, foarte ușoare și cu capișoane, care la nevoie ascundeau uniformele și pălăriile devenite acum faimoase.

Și iată din ce se compunea echipamentul, armamentul și actele celor trei cercetași. Trebuiesc notate, fiindcă acestea constituiau mijloacele de acțiune puse în serviciul inteligenței și curajului lor:

1) Un automobil de 100 cai putere, cu patru locuri, descoperit, în formă de obuz, capabil să parcurgă în mod normal 110 kilometri pe oră. Era prevăzut cu un cufăr cu pro-

vizii și haine, cu patru roți de rezervă, cu cauciucuri noui și cu toate instrumentele, piesele și materialele necesare pentru eventualele reparații pe drum. Mai avea apoi un cort demontabil, care era strâns și atașat la spatele mașinei.

2) Hărți ale statului major, sau ale serviciului geografic.

3) Două *browning*-uri de fiecare, cu patruzeci de încărcători prevăzuți cu șase gloanțe de fiecare *browning* și o cutie de o mie de gloanțe. In afară de asta, în caseta automobilului mai erau patru carabine cu repetiție, împreună cu munițiile necesare.

4) Un pumnal de fiecare cercetaș.

5) O cantină completă.

6) Un carnet de poliție oficial, cu autorizație pentru orice fel de rechiziție pe lângă autoritățile polițienești.

7) Un carnet pentru serviciu diurn și nocturn, urgent, prin poștă, telegraf și telefon.

8) O scrisoare de credit, valabilă în anumite condiții secrete, comunicate de Carnegie tuturor marilor bănci din lumea întreagă. Creditul era nelimitat.

9) Un cod telegrafic secret pentru ca cercetașii și polițiștii să poată comunica între ei de la distanță fără a risca indiscrețiile.

10) Carnete de serviciu de la marina de stat, permițând cercetașilor să rechiziționeze mici vase de război și chiar submarine.

Asta era tot. Și era enorm.

Intreita influență a lui Carnegie, a lui Smithey și a lui Smithson obținuse toate acestea de la autoritățile publice, care țineau și ele ca autorii unui furt atât de răsunător, comis pe teritoriul Statelor-Unite să fie descoperiți, prinși și condamnați; era la mijloc reputația Statelor-Unite în fața lumii!

Pe de altă parte, toate aceste avantagii valabile numai pentru America, puteau fi înlocuite prin altele echivalente în caz când cercetașii și polițiștii, porniți pe urmele hoților, ar fi trebuit să-i urmărească prin Asia, Africa, Oceania sau Europa...

Și la orele opt precis, după ce luară masa în comun, Carnegie, Smithey, Smithson și cei trei cercetași se coborâră în curtea închisă a Băncii de Stat. Acolo îi așteptau două automobile la fel.

Unul, ocupat de trei polițiști era al lui Smithson. In celălalt nu era decât un om. Când văzu pe nouii sosiți, acesta sări jos. Și Smithson înaintând spre el cu cei trei tineri le zise acestora.

— Amicii mei, vă prezint pe detectivul John Rock

Acesta salută cu un aer grav. Era un bărbat de vreo treizeci de ani. Blond, palid, de statură mijlocie, slab și mușchiulos, c uochi verzi și pătrunzători și obrazul absolut ras. Era îmbrăcat în costum de șofeur: tunică și pantaloni de piele, cisme de piele flexibilă, șapcă de pânză, manta cu glugă, mănuși. In partea dreaptă a centurii îi atârna un browning în teacă.

Raimond îi întinse mâna cu un gest prietenesc.

— In numele nostru a câteși trei, domnule !

Și John Rock, strângând acea tânără mână leală, răspunse într'o italienească aproape fără accent :

— Foarte fericit de a lucru cu dv. și sub ordinele dv. d-lor cercetași. Dv. sunteți niște eroi; eu nu sunt decât un detectiv. Dar, cred că voi putea să vă fiu de folos și că șeful meu, d. Smithson, mă va găsi demn de dv.

— Ați vorbit frumos, d-le, aprobă Marius, cu obișnuita lui desinvoltură. Dar, nu aveți decât un șef. Raimond ! Noi, Jan Bart și cu mine, vom fi colegii dv. și la ordinele lui Raimond.

— Da, chiar așa ! conchise Jan Bart cu tonul lui calm.

Rolurile fiind astfel definite n câteva cuvinte curtenitoare. se schimbară saluturile și urările de rigoare.

Smithson se urcă în mașină cu cei trei oameni ai săi și plecă primul.

După două minute, celălalt automobil eșea din curte. John Rock era la volan. Raimond alături de el. Marius și Jan Bart pe scaunele dinapoi.

Câteși patru purtau impermeabile cu glugi strânse pe frunte și sub bărbie. Afară de asta. ochelarii de automobilști cu mica lor mască le ascundea aproape complet figurile.

— Ce direcție ? întrebă John Rock pe Raimond, eșind din curte, după ultimele urări ale lui Carnegie și ale lui Smithey.

— Buffalo, prin Scranton, răspunse Raimond Balsan.

— Bine !

Și conducând masina prin oraș cu o minunată îndemânare. John Rock trecu Hudson-ul pe un pod, care se găsea la nordul New-Yorkului, și eși afară din oraș, luând-o pe șoseaua care merge de la Jersey-City la Buffalo.

CAPITOLUL VIII

In pragul necunoscutului

Buffalo se găsește la 450 chilometri spre est de New-York și la nord de marele lac Erie. Scranton se găsește la o treime din drum. Aci făcură primul popas cercetașii și John Rock. Acest oraș numără mai multe bănci. John Rock si Rai-

mond intrară în toate, pe când Marius și Jan Bart rămâneau de pază în automobil.

Și ceeace se petrecu în prima, se petrecu în toate.

John Rock ceru să vorbească directorului și fu introdus imediat împreună cu Raimond. John Rock se prezintă și apoi prezentă și pe Raimond.

Vestit printr'o telegramă din New-York, directorul se puse la dispoziția lor și ancheta începu. Fu chemat casierul și John Rock îl întrebă :

— Dv. sunteți acela, care alaltăeri, 6 Iulie la orele opt de dimineață, ați schimbat în aur și argint biletele de bancă ?

— Da, domnule.

— Ce fel era individul care v'a prezentat biletele la ghișeu ?

— Automobilist, ochelari pe frunte, ochi negri foarte vii, mustăți mici șatene, mâinile foarte negricioase, lungi, subțiri.

— E tot ce ați observat ?

— Tot.

— Automobilul ?

— Nu l'am văzut. Dar portarul....

Acesta fu chemat și la întrebările lui John Rock răspunse :

— Automobil cenușiu, lung, jos, în formă de obuz, cu două locuri... un domn intră în bancă, celălalt rămase în mașină, la volan. Și automobilul dispăru apoi cu repeziciune.

— Motorul nu fusese oprit în timpul staționării ?

— Nu ! duduia mereu. e

— Bine.

John Rock traduse lui Raimond rezultatul convorbirilor și adăogă :

— Mai aveți vreo întrebare de făcut ?

— Nu.

— Atunci, putem pleca la Buffalo ?

— Desigur, după ce vom vizita mai întâi toate băncile din Scranton. Și le vizitară una după alta, apoi porniră spre Buffalo.

Și la Buffalo, la Eriè, la Cleveland, Pittsburg, obținură aceleași semnalmente ale individului.

După Pittsburg apucară pe o șosea, care urca spre nord-est, îndreptându-se spre Trenton, pe drumul dintre New-York și Washington. Și la Trenton semnalmentele individului prezentară oarecare deosebire; iar orele la care trecuse, dovedeau că operase în acelaș timp cu cel de la Scranton.

— Bun ! notă John Rock suntem pe urmele celui de al doilea hoț.

La Filadelfia, apoi la Baltimore, și la Washington, ace-

leași semnalmente ca la Trenton, și în unele bănci un al treilea semnalament, diferit de celelalte două.

— E clar ! observă John Rock: cei cari operară la New-York, cei cari operară în direcția Buffalo și acei cari operară în direcția Filadelfia s'au întâlnit la Washington.

Și acolo unde s'au dus ?

— Adunând bancnotele schimbate în toate băncile vizitate și adăogând numărul acelora schimbate în băncile din New-York, ne dă un total de trei sferturi din milionul de dolari, întrerupse Raimond.

Deci, cei trei hoți, veniți aci, nu mai avură nevoie să viziteze alte bănci, după cele din Washington...

— Să nu uităm că cele trei automobile își seamănă ca două picături de apă, întrerupse Marius.

— Și că au trecut pe lângă ultima bancă la un interval de un sfert de oră unul de altul, adăogă Jan Bart.

— Da, zise Raimond, unul se opri și individul cu primele semnalmente schimbă biletele. Celelalte două au trecut fără să se oprească și fură observate de portăr care-și fuma pipa, la poartă.

Această convorbire avea loc între detectiv și cercetași într'un cabinet particular dintr'un restaurant unde intraseră ca să prânzească, fiind orele opt seara.

Lăsaseră automobilul la garaj, sub paza unui sergent de oraș, rechiziționat în acest scop de John Rock.

Apoi, se sculaseră și se periaseră căci erau plini de praf din cap până'n picioare.

Și cum, la amiazi, dejunaseră luând câte ceva, în picioare, într'un restaurant din împrejurimile Pittsburg-ului, mureau de foame acum.

In momentul, în care Raimond spunea : „care-și fuma pipa la poartă", ușa se deschise și apăru un maître d'hôtel urmat de un chelner, care aducea supiera de argint de sub capacul căreia eșeau aburi.

Convorbirea se opri aci și nu fu reluată de cât după prânz.

Când se termină prânzul și se servi cafeaua, John Rock se duse de încuiă ușa cu cheia și își aprinse pipa. Raimond, Marius și Jan Bart își permiseră câte o țigară subțirică. Și convorbirea reîncepu.

— Spuneam tocmai, — reluă Raimond, — că cele trei automobile au urmat aceiași direcție dincolo de bancă spre suburbiile din sud-vestul Washington-ului.

— Da ! afirmă John Rock, trăgând puternic din pipă, așa ne-a spus portarul. Cunosc foarte bine Washington-ul. Strada pe care se găsește ultima bancă străbate toată suburbia din su-est și dă într'o stradă, care merge dealungul ma-

lului stâng al râului Potomac. Acest drum e destul de frecventat până la o fabrică de linoleum, care e situată la șapte chilometri de Washington.

— Va fi deci relativ ușor, observă Jan Bart, de a urmări trecerea automobilelor, dacă au luat această direcție.

— Așa cred.

— Și pe urmă, întrebă Marius ?

— Pe urmă drumul devine o potecă inpracticabilă care nu se termină într'un loc populat, ci în mijlocul unor câmpii necultivate, pe peninsulă.

— Atunci, zise Raimond, dacă hoții s'au dus într'acolo, n'au făcut-o desigur de cât spre a se îmbarca. Și trebue să ne închipuim că au fost așteptați de un vapor ancorat.

— Presupunere plauzibilă, afirmă John Rock și atunci, trebue să fi lăsat drumul acesta înainte de a eși din oraș. Și cum au trecut în plină zi cu trei automobile egale, la mici intervale, sper că vom avea norocul să dăm de cineva, care să-i fi observat.

Țigările se terminaseră. John Rock se sculă și ceilalți îl imitară.

Cei trei cercetași și polițistul ceruseră să li se dea patru camere, care comunicau între ele, și după ce-și urară noapte bună, se culcară.

Și a doua zi la șase porniră din nou. De data asta trebuia să meargă repede, dar sigur și pe drumul exact. Nu erau pe o șosea liberă, în plin câmp, ci pe străzile aglomerate ale unui oraș mare. Automobilul fu dirijat deadreptul la bancă, ultima bancă la care se efectuase schimbul de bilete. Și de acolo, mergând cu viteză mică, urmă strada, pe care le spusese portarul că o luaseră cele trei automobile cenușii.

La prima răspântie, Raimond, care conducea, opri în marginea trotuarului și John Rock coborî.

Cercetașii îl văzură intrând în diverse prăvălii, vorbind cu un sergent de stradă, apoi cu un lustragiu.

Il văzură strecurând o monedă albă în mâna acelui om și apoi sărind în automobil cu un aer satisfăcut.

— Merge ? întrebă Marius.

— Da ! Raimond mergi înainte pe strada principală. Am mai multe indicații care se potrivesc între ele : Apoi, lustragiul a fost foarte precis. El stă acolo toată ziua, de dimineață până seara. A văzut foarte bine trei automobile cenușii și și le amintește mulțumită faptului că ploase și, trecând, l-au stropit de noroi.

— Bravo ! zise Marius.

Și din răspântie în răspântie, uneori așteptând mai mult până ce John Rock termina cu cercetarea, alteori informați

imediat de la prima întrebare pusă unui individ care, din cauza ocupațiilor sale, era un spectator obligat al celor ce se petreceau pe stradă, ajunseră, însfârșit la ultimile case ale suburbiei sud-estice fără a fi eșit de pe strada principală.

— Și acum, nu mai încape nicio îndoială. Hoții au luat-o pe singurul drum care duce până la fabrica de linoleum. Dacă cineva deacolo a văzut trecând automobilele nu suntem departe, cred, de a ne încredința că s'au îmbarcat.

— Haidem ! zise Raimond.

Și porniră din nou.

In fața porții ce se deschidea în zidul care înconjura fabrica, automobilul se opri. John Rock coborî și intră în curte. După un sfert de oră se înapoiă și spuse lui Raimond :

— Mergi înainte.

Și mașina făcu un salt, avântându-se pe drumul prost care urma cursul Potomacului.

Și John Rock le povesti cele aflate :

— Un lucrător, unul singur, care repara în momentul acela broasca de la poartă văzuse cele trei mașini. Nu dete atenție primei, deși o văzuse. A doua îl surprinse, de oarece drumul nu duce nicăeri. A treia îl indignă într'atât în cât strigă șoferului : „Dar unde vă duceți într'acolo ? Dar, nimeni nu-i răspunse. El își închipui că acele automobile se duceau să facă probe pe teren accidentat. Această idee îi veni din pricină că mașinele erau de acelaș model; își închipui deci, că vreun constructor de automobile făcea probe de rezistentă pentru vreo nouă serie de mașini.

— Și nu le-a mai văzut trecând înapoi ? întrebă Raimond.

— Nu ! Dar, asta nu dovedește nimic. El n'a rămas mai mult de cinci minute la poartă după trecerea lor. Portarul era în ziua aceea bolnav și fiind înăuntrul pavilionului n'a văzut nimic. Mașinele au putut să se întoarcă și să nu le fi văzut nimeni.

— Atunci, n'o fi luat pe altă stradă, înainte de a se înapoia în oraș ? întrebă Marius.

— Posibil ! Și dacă nu găsim dovada unei îmbarcări ne întoarcem să continuăm cercetările în oraș.

Deodată, după ce trecu de un grup de arbori, Raimond frână. Șoseaua se termina. In fața lor se întindea un spațiu de teren larg și acoperit cu pietre, care ajungea până'n marginea râului.

Și scoaseră aproape toți odată acelaș strigăt de bucurie.

Terenul argilos, prezenta numeroase urme regulate și paralele lăsate de trecerea unor roți cu cauciucuri cu cuie. In ajun plouase și terenul îmbibat păstrase perfect urmele.

Fugând, cei trei tineri le urmară până'n marginea apei.

Și aci constatară mai multe lucruri: In dreapta, pe mica pantă a malului se vedea o sgârietură verticală care nu putea fi produsă de cât de prora unei bărci; în unghi, o brazdă adâncă și urme de picioare goale, cari arătau că acolo se frecase frânghia cu care se trăsese barca și se oprise marinarul, care ținea frânghia. Alte urme similare fură descoperite de Marius în trei alte locuri, ceva mai departe.

— Barca, a acostat de patru ori, zise el.

— Vezi bine ! adăogă Jan Bart, odată ca să ia încărcătura de pe fiecare automobil, și odată pentru automobiliști.

— Nu mai încape îndoială, zise Raimond. După urmele astea se cunoaște că hoții s'au îmbarcat după ce și-au transportat prada pe bordul unui vapor, care trebuie să fi fost ancorat aci.

— Desigur ! confirma John Rock. Cât pentru automobile desigur că le-au asvârlit pe toate în apă, care e destul de adâncă. Priviți colo, pe panta malului, zgârieturile făcute de roțile de dinapoi în momentul căderii.

— E limpede ca lumina zilei, exclamă Marius.

— Da ! afirmă Jan Bart. Dar asta nu e tocmai îmbucurător, căci dovedește că hoții s'au îmbarcat pe un vas care-i aștepta, deci pe un vas propriu. Cum e vasul ăsta ? Ce nume poartă ? Incotro s'a dus? Apele Potomacului și ale Oceanului nu păstrează urmele ca pământul acesta argilos. Asta înseamnă că știm tot și nu știm nimic.

— Nu vom afla nimic mai mult aci, zise John Rock. Să ne înapoiăm în oraș și să comunicăm d-lui Smithson, la hotelul Cecil din Boston, după cum ne-am învoit, cele ce am aflat. Apoi vom chestiona pe toți marinarii de pe Potomac, care în cartierul maritim al Washingtonului circulă de zeci de ori pe apele râului atât ziua cât și noaptea. Nu se poate să nu fi observat vreunul din ei vaporul, numele și naționalitatea sa. Nu ne va fi de mare folos, ce e drept, căci toate astea se pot ușor schimba în largul mării, dar în așteptarea vreunei întâmplări fericite, e bună și urma asta. Ceilalți aprobară și se urcară iarăși în mașină. După trei sferturi de oră erau în biroul șefului poliției din Washington. Raimond, Marius și Jan Bart țineau fiecare, la ureche, câte un receptor telefonic, iar șeful poliției, un bătrân cu înfățișarea impunătoare apăsă puternic pe soneria de alarmă.

John Rock vorbi :

— Allo ! Dați-ne Bostonul, linia directă New-York. Serviciul poliției. Număr excepțional : zero-zero-zero-zero.

Acesta era numărul confidențial care desemna pe agenții anchetei în jurul „Afacerei celor trei cercetași".

Nu trecură nici două minute și soneria se auzi din nou.

— Allo ! Allo ! zise John Rock. Bostonul ?

— Yes, sir !

— Zero-zero-zero-zero. Cecil hotel *if you please !*

— Yes...

Și imediat apoi, dar de data asta în englezește, John Rock continuă :

— Allo ! dv. sunteți, d-le Smithson. Aci patru zeruri.

— Ah ! sunteți voi cercetașii ? Patru și cu mine cinci !

— Da, noi, la Washington ! răspunse John Rock căci ultima frază rostită de Smithson dovedea că era el în persoană.

— Ce rezultat ?

— Trei îmbarcați pe Potomac, vasu necunoscut încă, automobilele înecate în fluviu... și dv ?

— Unul îmbarcat la o leghe de Boston, automobilul înecat în mare, navă brick-goeletă germană. Omul meu e Tokman. Ochi albaștri. Nici o îndoială și ai voștri sunt Zucco, Wallis și Wup.

— Bine, zise John Rock, ce faceți ?

— Eu mă îmbarc pe yact-ul cu aburi cumpărat chiar acum și plec spre Europa, în Germania. Dar voi ?

— Continuăm cercetările și vom lucra în consecință.

— Bine. Dacă vreți să comunicați cu mine uzați de telefonu fără fir, prin poliția din Washington. Noroc cercetași.

— Noroc, d-le șef răspunse John Rock.

Dar, aplecându-se asupra plăcii sensibile cei trei cercetași strigară împreună :

— Noroc, domnule Smithson.

Și convorbirea telefonică se termină brusc.

Restul zilei fu consacrat cercetărilor pe fluviul Potomac, printre marinari și pescari. Afacerea fiind cunoscută acum în toată America, toți se grăbiră să servească pe cei trei cercetași și marinari și pescari se întrebară unul pe altul din barcă în barcă pe o distanță de mai mulți chilometri până ce, însfârșit, patru oameni din echipajul unei șalupe povestiră următoarele :

— In noaptea de 6 spre 7, un yact cu aburi ancorase într'o radă a estuarului Potomacului, la trei chilometri mai jos de fabrica de linoleum. El staționă acolo, cu mașinile stinse. Dar, la răsăritul soarelui eșind la mare, îl văzurăm.

— Atunci îi știți numele și naționalitatea ! insistă John Rock.

— Vai, nu ! răspunse stăpânul șalupei.

— Cum, n'ați avut curiozitatea să aflați ce făcea un vapor într'un loc, unde nu ancorează nici un vas !

— Ba da, am avut-o, răspunse celălalt.

— Atunci ?

— Dar, tocmai în momentul în care dam ordin să orienteze pânzele, — căci mergeam cu pânze, din pricina vân-

tului favorabil, — ca să trecem pe lângă vapor, o barcă se lăsă de pe bordul lui. In ea se aflau patru oameni înarmați cu carabine, un timonier și un alt individ care avea un *portavoce*. Când fură la oarecare distanță de noi individul îl duse la gură și strigă aceste cuvinte pe care mi le voi aminti toată viața :

— Vedeți-vă de drum, pescarilor, sau de nu, tragem în voi.

— Și v'ați supus ! strigă Raimond indignat.

— Se înțelege că ne-am supus, răspunse liniștit pescarul. Ce voiați să facem, șapte marinari, fără arme în contra a zece tipi cu atâtea carabine, fără a mai număra pe toți ceilalți cari se vedeau forfotind pe puntea vaporului ?

— E drept ! mărturisi John Rock. Dar, trebuia să vă întoarceți în port să vestiți autoritățile.

— In port ? întrerupse celălalt. Dar peștele cine ni-l prindea ? Poate că ceilalți concurenți ? Noi ne câștigăm viața zi cu zi, domnule și nu puteam să pierdem o zi ca să ne întoarcem în port și să facem o declarație, de altminteri, nefolositoare, deoarece, văzându-ne că ne înapoiăm, oamenii de pe acel vapor ar fi bănuit ce intenții aveam și ar fi eșit în larg înainte ca noi să fi ajuns în port.

— Ai dreptate, omule ! zise John Rock. Dar, ce v'ați închipuit de oamenii aceea, cari avuseseră față de voi o purtare atât de extraordinară ?

— Ne-am închipuit că erau contrabandiști.

— Și i-ați privit bine ?

— Oh, asta da ! cei din barcă au fost destul de aproape ca să le vedem fața.

— Cum erau ?

— Oh ! erau niște figuri extraordinare.

— De ce extraordinare ?

— Din pricina culorii, a formei, a expresiei, a tot

— Ii puteți descrie ?

— Oh ! nu e greu ! Fețe negricioase mai mult măslinii ; ochi foarte negri, nasuri încovoiate, figuri de indieni din republicele de la sud !

— Și se asemănau toți între ei ?

— Da ! fără îndoială că echipagiul aparținea aceleași rasse.

— Bine ! înc'o întrebare : Asta s'a petrecut în dimineața de 7, nu-i așa ?

— Tocmai.

— Și seara v'ați înapoiat de la pescuit? De ce n'ați spus atunci nimic autorităților ?

Patronul bărcii roși puțin și zise încurcat :

— Scuzați d-le. Dar noi suntem niște bieți pescari. Era primejdios să ne punem în contra unor contrabandiști. Și

apoi, în definitiv, nu era treaba noastră. Vameșii ce au de făcut ? Și poate că tot am fi vorbit, dacă am fi știut că s'ar fi făcut dreptate, dacă acei străini ar fi fost vinovați de ceva... Dar, în seara de 7, când am trecut iar prin acel loc, nava nu se mai vedea.

— Nu mai era în locul unde o lăsaseți ?

— Nici acolo, nici în altul. Ridicase ancora și eșise în larg, afară numai dacă n'o fi chiar în port. Sunt mii de vase în port și noi n'avem timpul să facem pe detectivii amatori.

— E just, zise John Rock. Dar sunteți siguri că ați recunoaște vaporul, fără să vă înșelați ?

— Ah ! asta da ! Il am înaintea ochilor și l'ași recunoaște dintr'o mie.

— Ei bine, prietene, eu te angajez pentru ziua de mâine. Am închiriat o barcă cu motor. Te vei îmbarca cu noi și vom urca încet spre port așa încât să nu'ți scape nici un vas, din cele ancorate. Și-ți voi plăti douăzeci de dolari dumitale și câte cinci fiecăruia din oamenii dumitale. Iți convine ?

— Cred și eu că-mi convine ! strigă voios pescarul. Dar ce vor face oamenii mei pentru cinci dolari ?

— Se vor urca pe șase vedete ale vămii, care încrucișează în estuarul Potomacului.. Trebue să prevedem cazul în care vreo navă, în îngrămădeala portului, s'ar strecura confundându-se cu celelate și ar porni în larg. In cazul acesta oamenii dumitale vor fi acolo spre a o recunoște și vameșii spre a o opri.

— Foarte bine ! Când ne îmbarcăm ?

— Numai decât. Barca cu motor și vedetele sunt colo pe mal.

Pe când pescarul se depărta John Rock spuse pe scurt celor trei tineri cele ce hotărâseră.

— Ciudat ! ciudat ! murmură Raimond cu un aer gânditor.

— Ce găsești ciudat ? întrebă Marius.

— Ceeace mi se pare în special ciudat, e fizionomia comună a tutulor oamenilor de pe vapor și asemănarea pe care această fizionomie o are cu acelea ale lui Zucco, Wallis și Wup...

— Și ce conchizi de aci.

— Lucruri pe cari vi le voi spune mai târziu căci nu sunt destul de clare în mintea mea.

Pescarul se întorcea tocmai cu marinarii săi. Se îmbarcară imediat, și inspectarea portului începu, dură toată noaptea și toată ziua următoare,' dar fără nici un rezultat.

Inapoindu-se însă la comisariatul marinei, găsiră acolo pe un marinar, care-i aștepta și care le spuse următoarele :

— In dimineața zilei de 7. am văzut din barca mea, va-

porul despre care e vorba. Ridicase ancora și eșise în larg. Echipajul său era compus din oameni cu figuri de indieni de la sud. Am citit foarte bine inscripția de la pupă. Se numește *Inca* și e din portul Callao.

Callao e principalul, — sau mai bine zis, — singurul port al Peru-ului, observă Jan Bart, care înțelegând englezește nu pierduse o silabă din cele auzite.

Atât aflară de la marinar, căruia John Rock îi dete o recompensă de 200 dolari.

Callao e în Oceanul Pacific. Și ei se găseau la îmbucătura Potomacului, în Atlantic.

Yacht-ul se ducea în Peru ? Trebuia deci să facă înconjurul întregei Americe de sud.

Cei trei cercetași și polițistul se înapoiară la hotel fără să scoată o vorbă. Dar când fură în cabinetul particular Raimond privi grav pe ceilalți trei și zise :

— Aveam o idee, după câte știți. Și ceea ce am auzit o întărește. Totuși e încă foarte vagă. Vă voi comunica îndată ce se va limpezi. Dar, deocamdată, vă pot face cunoscut o hotărîre a mea. Iat-o: mâine de dimineață vom pleca cu automobilul în spre Peru și vom ajunge înaintea *Yacht*-ului.

— Dacă se va duce într'acolo, obiectă Jan Bart.

Ochii lui Raimond străluciră, și zise cu voce de o ciudată gravitate:

— Suntem pe pragul necunoscutului, e drept! Dar am o idee... după cum v'am mai spus. Așteptați să se lămurească și vă voi spune-o. Pentru un moment sunt șeful, nu e așa?

— O desigur, ziseră, în cor ceilalți.

— Ei bine ! am spus : mâine vom pleca cu automobilul spre Peru.

— Vom pleca ! strigă Marius.

— De acord ! Dar de ce n'am lua Aeroc-ul? întrebă John Rock.

— Fiindcă oricum am călători, cu automobilul, călări sau pe jos vom face mai puțin timp de cât îi va trebui yachtului ca să ocolească toată America de sud.

— Cât pentru asta, ai dreptate zise Jan Bart.

— Atunci, să lăsăm Aeroc-ul acolo unde se găsește. Și acum, să mâncăm, conchise Raimond, stând la masă, dar, nu prea avea poftă de mâncare. Și tovarășii săi observară, destul de intrigați, că avea ochii distrați, visători, privirea vagă *ca atunci când cineva privește în necunoscut.*

Citiți urmarea in fascicola No. 7

Rebelii din tara Apașilor